ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΛΑ·Ι·ΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ – Α.Τ. 92

ΑΘΗΝΑ: ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ 52 - 3ος όροφος
Τηλέφωνο: 8561022
Γράμματα - Επιστολές
ΤΑΧ.ΘΥΡ. 8346 ΟΜΟΝΟΙΑ Τ.Κ. 10010
ΠΕΙΡΑΙΑΣ: Βασιλέως Κωνσταντίνου
(νυν Ηρώων Πoολυτεχνείου) 24-26
7ος όροφος.
Τηλέφωνο: 4125695
Τρίτη-Παρασκευή 7-10 μ.μ.
Σάββατο 10π.μ. - 1μ.μ.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Συγγρού 25, 3ος όρ.
Τηλέφωνο: 031-539604
ΠΑΤΡΑ Γούναρη και Ι.Βλάχου 1, 3ος όρ.
ΒΟΛΟΣ Ιάσωνος και Κουταρέλια
ΚΑΛΑΜΑΤΑ Κωνσταντίνου Γεωργούλη 6
ΛΑΜΙΑ Υψηλάντου 10, 1ος όρ.
ΚΑΒΑΛΑ Ιωνος Δραγούμη 5, 1ος όρ.
ΤΡΙΚΑΛΑ Νικοτσάρα 21.
ΛΑΡΙΣΑ Μ.Αλεξάνδρου 7
(είσοδος εντός της στοάς).
ΣΠΑΡΤΗ Κων/νου Παλαιολόγου 57.
ΧΑΝΙΑ Κριαρη 45, 1ος όροφος.

Τα γραφεία μας λειτουργούν ΤΕΤΑΡΤΗ και ΣΑΒΒΑΤΟ 7μ.μ.-10μ.μ.

Γράμματα - Επιστολές σε άλλες πόλεις

ΞΑΝΘΗ:	Τ.Θ. 232,	Τ.Κ. 671 00
ΣΕΡΡΕΣ:	Τ.Θ. 67,	Τ.Κ. 621 10
ΧΑΝΙΑ:	Τ.Θ. 252,	Τ.Κ. 731 10
ΙΩΑΝΝΙΝΑ:	Τ.Θ. 1336,	Τ.Κ. 451 10
ΤΡΙΚΑΛΑ:	Τ.Θ. 159,	Τ.Κ. 421 10
ΗΡΑΚΛΕΙΟ:	Τ.Θ. 2018,	Τ.Κ. 710 02
ΑΛΕΞ/ΠΟΛΗ:	Τ.Θ. 162,	Τ.Κ. 681 00

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν.Γ.Μιχαλολιάκος ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Π.Ανδρουτσόπουλος - ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΣ Β.Σκαρμαλιωράκης,
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 92 ΤΙΜΗ: 400 ΔΡΧ

Η ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ

Πολιτικός αγώνας χωρίς ιδεολογικό περιεχόμενο είναι, στην καλύτερη περίπτωση, φτερό στον άνεμο και ανούσια πράξη και στη χειρότερη και συνηθέστερη μία καλοστημένη απάτη εις βάρος των αφελών οπαδών. Από την άλλη πλευρά μία ιδεολογική προσπάθεια που δεν έχει το ανάλογο αντίκρυσμα σε πολιτική δράση είναι φιλολογία της συμφοράς, όραμα φευγαλέο που δεν έχει καμία ελπίδα να πραγματοποιηθεί. Στην περίπτωση αυτή μιλούμε για κάποιους εκκεντρικούς στην πραγματικότητα ανθρωπους που απλά περνούν ευχάριστα τον καιρό τους καλλιεργώντας με επιδεξιότητα την ψευδαίσθηση και την αυταπάτη ότι επιτελούν κάποιο έργο.

Στην Ελλάδα, τα πολιτικά κόμματα του κατεστημένου, χωρίς καμμία εξαίρεση, αποτελούν σχηματισμούς χωρίς ιδεολογία, χωρίς δηλαδή μία συγκεκριμένη άποψη για τον κόσμο, άποψη καθολική που να είναι στέρεα στηριγμένη και τεκμηριωμένη σε μία συγκεκριμένη αρχή και φιλοσοφική βάση. Είναι τουλάχιστον αστείο να θεωρήσουμε ότι όλα αυτά τα γενικά και αόριστα περί σοσιαλισμού, αριστεράς από την μία πλευρά και φιλελευθερισμού και ελεύθερης αγοράς από την άλλη πλευρά μπορούν να αποτελέσουν μία πλήρη ιδεολογία.

Η Χρυσή Αυγή, το Κίνημα των Ελλήνων Εθνικιστών, αντίθετα προς τους καιροσκόπους της πολιτικής έχει μία στέρεα και συγκεκριμένη ιδεολογία. Μία ιδεολογία που ταυτόχρονα αποτελεί Κοσμοθεώρηση και Βιοθεωρία, στηρίζεται στους φυσικούς νόμους και έρχεται από το βάθος των αιώνων, πηγάζει από αυτές τις ίδιες τις εγγενείς Αξίες της Ελληνικής Φυλής. Η Χρυσή Αυγή προσπαθεί και πρέπει να πετύχει την απαραίτητη ισορροπία και αρμονία μεταξύ πολιτικού αγώνος και ιδεολογικής δουλειάς.

Ο πολιτικός μας αγώνας είναι αλήθεια ότι κλιμακώνεται με επιτυχία τα τελευταία χρόνια. Ηδη η έκδοση της εβδομαδιαίας πολιτικής εφημερίδος μας αποτελεί δεδομένο, ενώ γραφεία της Χρυσής Αυγής υπάρχουν σε κάθε γωνιά της Ελλάδος από την Θράκη μέχρι την Κρήτη. Η εμπλοκή μας με την πολιτική ίσως μας ανάγκασε να περιορίσουμε κατά κάποιο τρόπο την ιδεολογική δουλειά. Αυτό είναι ένα γεγονός που δεν πρέπει να συνεχιστεί και γι'αυτό επιβάλλεται να δώσουμε μεγαλύτερο βάρος στην επιμόρφωση των στελεχών μας και στην ιδεολογική ενημέρωση των οπαδών μας.

Χωρίς πίστη και γνώση δεν είναι δυνατόν να φτάσουμε στο σκοπό μας. Υπάρχουν βέβαια άνθρωποι που από χαρακτήρα είναι Πιστοί, χωρίς πολλές φορές να κατέχουν και την απαραίτητη γνώση. Αυτοί όμως ήταν, είναι και θα είναι πάντοτε λίγοι.

Για να δυναμώσει το Κίνημά μας όμως, επιβάλλεται να καλλιεργήσουμε γνώση και παιδεία και προς τους πολλούς, προς όλους αυτούς δηλαδή που δεν έχουν γεννηθεί Πιστοί.

Γι'αυτό το λόγο πρέπει να δώσουμε πέρα από την πολιτική μάχη σε πεζοδρόμια, χωριά και εργοστάσια και τη ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ.

Ν.Γ.ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

ΤΟ ΤΕΡΑΣΤΙΟ ΑΚΡΙΤΙΚΟ ΕΠΟΣ

Κατά τις αρχές του 14ου αιώνα ο Νικηφόρος Γρηγοράς, κατευθυνόμενος μέσω του Στρυμώνα προς τον ηγεμόνα της Σερβίας για την εκπλήρωση μιας διπλωματικής του αποστολής, γίνεται μάρτυς ενός γνωστού άλλωστε για την εποχή δρωμένου: Οι ρωμαλέοι στρατιώτες της συνοδείας του "με φωνή και ποίηση τραγική κάμουν τα φαράγγια ν' αντηχούν και να σείονται απ' τη δόξα και τα κατορθώματα παλαιών ηρώων που συχνά δεν γνωρίσαμε,...". Ηταν φυσικά η γνωστή ενδελέχεια μιας καταπληκτικής ιστορίας, σπέρματα της οποίας, αφάνησαν 700 χρόνια πρωτύτερά του στην καρδιά της μεσαιωνικής ελληνικής ποίησης και γονιμοποιημένα πριν ακόμη τον 10ο αιώνα στις θρυλικές απαρχές της νεοελληνικής λογοτεχνίας. Το πανένδοξο αρχέτυπο του ηλιακού ήρωα, του αρματηλάτη Φαέθοντα θρεμμένο στους Διόσκουρους πίσω από τα πολύχρυσα τείχη των Μυκηνών και αναγεννημένο στον έφιππο δρακοκτόνο Αη-Γιώργη, διαβαίνει τα ρουμάνια και σπαθοκοπεί τους οχτρούς στις κλεισούρες, και καθώς σειούνται τ' ασημιά σκαλόλουρα κι οι αιμόκοφτοι θώρακές του, μπήγει χτυπώντας το με το χεροσκουτάρι του, το τρανό το λάβαρο του δικέφαλου αετού στα Σαρακηνά κουφάρια για να οριοθετήσει τ' ακροσύνορα της πατρίδας.

Αέναος ακρίτας, ξαποσταίνει μοναχά στην ερωτική κλίνη όπου φιλεί το κοράσιόν του και κάποτε ψυχομαχεί λαβωμένος απ' τον πρόσκαιρο ύπνο ενός μαρμαρωμένου αλωνάρη, του ύπουλου Χάροντα. Μια χιλιάδα έτη κατοπινά, εμπνευσμένο απ' τους αγώνες της Εθνεγερσίας του '21, το αρχέτυπο, που παρακαρτέρευε, ξυπνά συνοδεύοντας με τις έφιππες εισβολές του τους καθ'εαυτούς απογόνους Ακριτών κι Απελατών, αρματωλούς και κλέφτες. Η ξαναθεριεμένη απ' τα νεώτερα ακριτικά άλματα, θηριώδης φωνή του αρχέτυπου απηχείται σε κάποιους στίχους του Καζαντζάκη "χαρά σα φλάμπουρο, να τρέμει η γης στην αυγινή κατάχνια, νάναι βαρύ, σπαθάτο τ' άλογο που καβαλάει η ψυχή σου..." όπως και πιο πριν στην στεντόρεια κραυγή του Παλαμά κατά την χάραξη των νέων μεγαλοϊδεάτικων ατραπών: "Βλέπω, είναι πάτημα στρατού, βλέπω είναι λάμψη αρμάτων!" Από την αρχαιότητα ίσα με τότε, μ' έναν ίδιο παιάνα, γιατί όπως έλεγε και ο πολύς Συκουτρής, η τέχνη ήταν "εργοκεντρική", δοσμένη δηλαδή στο λαό, και όχι όπως από τότε και ύστερα που έγινε "ποιητοκεντρική" για ν' ασχολείται συχνά με τ' αδιέξοδα και μόνο του δημιουργού εν πολλοίς απομακρυσμένου από τους δύσμοιρους δείκτες του.

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΩΝ ΑΚΡΙΤΩΝ

Ηδη απ' τους ρωμαϊκούς χρόνους είχε καθιερωθεί, ώστε να φυλάγονται οι εσχατιές της αυτοκρατορίας, ο θεσμός των "λιμιτανέων" (μεθόριων) στρατιωτών. Εχοντας αυτοί στην κατοχή τους κτήματα, που εκ των υστέρων ο Ιουστινιανός κατέστησε αφορολόγητα, απετέλεσαν ισχυρά φράγματα αντίστασης κατά των περσικών και αραβικών εισβολών. Ηδη ο Πέρσης ποιητής Φιρδουσί, περιγράφοντας τους πολέμους του Χοσρόη του Α', αναφέρει τον Ελληνα Ακρίτα (Μπεχλεβάν) και τον στρατηγό Πορφύριο (Φαρφούριο) που συγκρατούσαν την περσική ορμή από το 565 έως το 585. Αλλά και οι Σαρακηνοί χρονογράφοι ομιλούν περί Ακρίτου ήρωος που ονομάζουν "Ακρατές", που κατενίκησε τον ήρωά τους Σατζί Μπατάλ! Περιγράφονται και οι αγώνες από το 620 έως το 628 στο Πόντο, στην Καππαδοκία και στην Ευφρατησία.

Ορόσημο ωστόσο στην σημασία των στρατιωτών αυτών αποτελεί η κατάκτηση της Συρίας απ' τους Σαρακηνούς το 640. Εκτοτε οι εισβολείς με διαρκείς επιθέσεις κατά την άνοιξη (όσο υπάρχει χορτάρι για το ιππικό) καταλεηλατούν τις βυζαντινές πόλεις της Μικράς Ασίας και εγκληματούν με απαγωγές και γνωστές πράξεις εις βάρος του ελληνικού πληθυσμού, που εν γένει καταγράφονται και στα ακριτικά έπη. Στο δυσβάσταχτο αυτό φαινόμενο, τόσο εθνικό, όσο όμως και κοινωνικό (ληστείες, καταστροφή οικογενειών, απώλεια γης και ζώων), οι επονομαζόμενοι "Ακρίτες" αντιδρούν καταλυτικά. Δεν υπηρετούν μόνο στις έκτακτες οργανωμένες εκστρατείες της κεντρικής εξουσίας κατά των ανατολικών εχθρών, αλλά και από μόνοι τους οργανωμένοι στις τοπικές κοινωνίες των "θεμάτων" φθάνουν συχνά στο σημείο, δεικνύοντας υπέρμετρο θράσος, να διεισδύουν στην αραβική ζώνη και να κατακρεουργούν τα ετοιμοπόλεμα αραβικά κάστρα. Στην καταπληκτική αυτή αντίσταση τα μάλα συνείσφεραν και οι "Απελάτες" Στρατιώτες αυτοί κατωτέρου βαθμού (που πολύ αργότερα θα εξελιχθούν σε άναρχους αντάρτες και ζωοκλέφτες, ώστε να συγκρουστούν και με τους ίδιους τους Ακρίτες) υπό την ηγεσία στρατηγών Ακριτών, επέδραμαν εκ του Μαύρου Ορους και του Ταύρου κατατροπώνοντας τους Αραβες της πέραν του Λιβάνου και της Συρίας περιοχής, ώστε να υποχρεώσουν τον Μωαβία τελικά σε ταπεινωτική ειρήνη, επί Κων/νου του Πωγωνάτου. Οι Αραβες μάλιστα τους ονόμασαν "Μαρδαΐτες" (ανθιστάμενους αντάρτες) και οι Σύροι αιρετικοί "Ελληνες φονείς", όπως μας διέσωσε ο χρονογράφος Βαρεβραίος (υιός Εβραίου) Επίσκοπος Αβουλφαράτζ! Δυστυχώς μετά τις ήττες των Αράβων ο Ιουστινιανός ο Β' κατήργησε το θεσμό τους, με συνέπεια ένα σημαντικότατο τμήμα του Ελληνισμού είτε ν' αποχωρήσει απ' τη Συρία (12.000) είτε να αυτοσυντηρείται πλέον

με ληστείες κι επιδρομές. Ωστόσο: Στην Κιλικία επεβίωσαν απόγονοι των θρυλικών Απελατών, οι "Ανσαρίτες" που πολεμώντας με το ίδιο μένος και κατά των Τούρκων διετήρησαν τ' άσματα των προγόνων τους:

"Οπου και αν βρω Σαρακηνόν το αίμα του να πίνω
και αν με παραμανιώσωσιν εις την Συριάν να πέσω,
τα στενορρύμνια της Συριάς κεφάλια να γεμίσω,
τα ξηρορρυάκια της Συριάς αίμα να τα γεμίσω!"

Το σχεδόν απίστευτο, όμως, στοιχείο έχει να κάνει με τους κατοίκους της Σίλης, πόλεως πλησίον του Ικονίου, που επανίδρυσαν οι μετανάστες Απελάτες της Συρίας, οι ονομαζόμενοι Τσάκωνες(!!!), μακρινοί απόγονοι Κυνουρέων πολεμιστών της Πελ/σου, που μετοίκησαν στα "θέματα" της Συρίας στον πρώιμο Μεσαίωνα, ακολουθώντας εκ των υστέρων τη μοίρα των υπολοίπων Απελατών. Ο Σκαλιέρης απεδείκνυε, μέχρι και το 1922, ότι παρ' ότι εξισλαμισθέντες μιλούσαν Ελληνικά και μάλιστα με την τσακωνική διάλεκτο, διατηρούσαν δε πλείστα ελληνικά έθιμα και παραδόσεις, όντες πάντοτε εχθρικότατοι με τους ιδιόμορφα ομόθρησκούς τους Τούρκους...

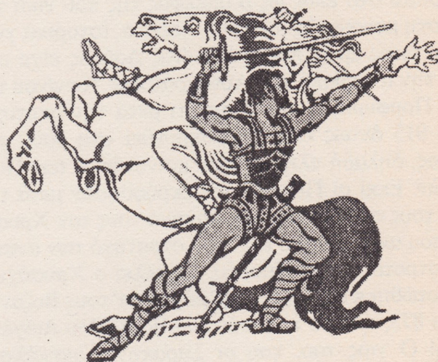
ΔΙΓΕΝΗΣ Ή ΔΙΟΓΕΝΗΣ;

Κατά την προαναφερόμενη εποχή των περσικών και αραβικών πολέμων ανεπτύχθησαν και τα κυκλικά ακριτικά έπη, τα περισσότερα απ' τα οποία φυσικά δεν διεσώθησαν. Σήμερα ατόφια αναγνωρίζουμε, μέσω χειρογράφων που τα διέσωσαν αργότερα βέβαια απ' όταν πρωτοτραγουδήθηκαν, "το Ασμα του Αρμούρη", τον "Υιόν του Ανδρόνικου", τον "Ανδρόνικο και τον μαύρο του" και το πλέον γνωστό έπος, τον "Βασίλειον Διγενή Ακρίτη".

Το ύφος της εποχής και των "ανδραγαθιών" όπως ακριβώς επωνομάζοντο τότε τα κατορθώματα των Ακριτών ηρώων, δεν αποτελεί σήμερα ίδιον αμφισβήτησης και συζητήσεων. Η γλώσσα του έργου, τα τοπωνύμια, η διάρθρωσή του με την αρπαγή της χριστιανοπούλας, η μονομαχία του ενός αδελφού της με τον εμίρη, η σύγκρουση με τους απελάτες, η νιότη κι ο γάμος του, η Μαξιμού, ο δράκος, το λιοντάρι κι ο θάνατός του, αποτελούν αληθή όσο και συγκλονιστικά στοιχεία καταγραφής, τόσο της εν λόγω εποχής όσο και του ηρωικού τρόπου ζωής που πιστοποιεί την διαχρονικότητα του Ελληνισμού και συνάδει με την αρχαιότητα. Ωστόσο η σύγχυση κι η ομιχλώδης ψευδοτεκμηρίωση των "αντεθνικιστών" ιστορικών περιτριγυρίζει την υποτιθέμενη διπλή καταγωγή του Ηρωος (κατ' αυτούς εξ' ου και Διγενής), τάχα από Ελληνίδα μάνα και Σαρακηνό πατέρα. Χάριν βέβαια της οποιαδήποτε λογοτεχνικής ελευθεριότητας, το θέμα θα μπορούσε να μείνει μέχρις εκεί. Ομως απ' τη στιγμή που άρχισε ν' αποκτά πολιτιστικές διαστάσεις μέσω υπεραπλουστευτικών αφορισμών του είδους: μπάσταρδος άρα γι' αυτό δυνατός ή πάλι επίμεικτος άρα σύμβολο της ένωσης Ρωμιών και Αράβων, οφείλουμε ν' αποκαλύψουμε το γελοίον της υποθέσεως αποκαθιστώντας την ιστορική αλήθεια.

Κατ' αρχήν ο μεγάλος βυζαντινολόγος Γκρεγκουάρ, είχε υποδείξει τη θεωρία ότι ο Διγενής ταυτίζεται με τον αξιωματικό Διογένη που θανατώθηκε κατά τη διάρκεια μιας αραβικής επιδρομής το 788. Με τη δύναμη βέβαια της λαϊκής μούσας τ' όνομά του μετεφέρθη ίσως αργότερα στα δρώμενα της εποχής του Θ' και Ι' αιώνος επί Ανδρονίκου Δούκα και των υιών του. Το ζήτημα όμως είναι πιο σύνθετο και χρήζει ειδικότερης εξετάσεως.

Ηδη στην δύσκολη περίοδο του Ζ' αιώνος, είχαν εμφανιστεί στη Μ.Ασία οι Παυλικιανοί, οπαδοί της ομώνυμης αιρέσεως που ακριβώς λόγω της πίστης τους στην λιτότητα των πρώτων χριστιανικών κοινοτήτων, πήραν τ' όνομά τους απ' τον Απόστολο Παύλο. Φιλοσοφικά μάλλον εξέλισσαν την άποψη του Μάνη (Μανδαίος, Γνωστικιστής και Ζωροάστρης, Χριστιανός, ίσως και Βουδιστής), στο βαθμό που η ακραία διαιρετική άποψή τους για τον κόσμο (δημιουργός αυτού ο Σατανιήλ και θεός πραγματικός μόνον ο ποιητής

τ'ουρανού) να συνιστά μέσω της παράλληλης άρνησης των εικόνων και των εκκλησιών ένα πραγματικό επαναστατικό κίνημα ενάντια στην ιδεολογική και πολιτική εξουσία του Βυζαντίου. Πράγματι, έγιναν πάμπολλες εκστρατείες για να καταπνιγεί. Ωστόσο το κίνημα τούτο, που η φιλοσοφική του βάση ήταν πολύ πιο εχθρική στην Ελληνική σκέψη (εκτός απ' το οξύμωρο γεγονός της καταδίκης εκ μέρους των της Π.Διαθήκης) απ' ότι, το Ορθόδοξο δόγμα, για λόγους είτε πολιτικούς είτε προσωπικούς, συγκέντρωσε στις τάξεις του ανθρώπους που είχαν εναντιωθεί στην κεντρική εξουσία της Κων/νου Πόλης. Η συνέπειά του που ήταν η δημιουργία ενός σκληροτράχηλου πολεμικού υλικού που εμάχησε πανάξια εναντίον των αυτοκρατορικών στρατευμάτων δημιουργώντας τους πολλά προβλήματα. Κάποτε μάλιστα απεκάλουν εαυτούς "Ελληνίζοντες" χριστιανούς, ενώ τους ορθόδοξους "ρωμαίους"!

Η αποσαφήνιση ωστόσο των ιστορικών σπερμάτων της γέννεσης τούτης της αιρέσεως δημιουργεί τεράστιες αμφισβητήσεις καθ' όσον, ναι μεν στους απογόνους τους Βογομίλους λατρεύονται από κοινού οι παγανιστικές θεότητες της Σελήνης και του Ηλίου στους Σλαύους, αντιθέτως η άρνηση των Αγίων μαζί με τον υποβιβασμό της αξίας της ζωής και της τεκνοποιίας είναι κυριαρχική, στο βαθμό που δημιουργείται

μια θεώρηση του κόσμου εσχατολογική, κοινωνικά μάλλον αναρχίζουσα, αισθητικά αντικαλλιτεχνική και επομένως όχι ελληνική.

Εναντιωνόμενοι στην Πόλη, οι Παυλικιανοί πολλάκις εσυμμάχησαν με τους εχθρούς της, ήτοι τους Αραβες. Κάποτε μάλιστα, σφοδρά προσβεβλημένοι απ' αυτήν προτίμησαν τον εξισλαμισμό των κοινοτήτων τους. Ωστόσο η στάση τους και η συμπεριφορά τους ήταν άστατη και όχι από κοινού εφηρμοσμένη, αρκεί να θυμηθούμε ότι μετά το μεγάλο τους πλήγμα απ' τον αυτοκρατορικό στρατό το 873, συνείσφεραν στο στρατό του Νικηφόρου Φωκά την πολεμική συνδρομή τους εναντίον των Σαρακηνών στη Σικελία, το 885!

Αλλά, ας προσεγγίσουμε τώρα ιστορικά τον μύθο του έπους του Διγενή: Ο Σαρακηνός αμιράς της Συρίας εισβάλλει στη Μ.Ασία και απαγάγει μια Χριστιανή νέα που επιδιώκει να πανδρευτεί. Αυτή η νέα είναι όμως της οικογενείας των Δουκάδων, κόρη του Ανδρονίκου Δούκα και αδελφή του Κων/νου, που πράγματι αναφέρεται στο έπος ως ο αδελφός της που νικά τον αμιρά στη μονομαχία τους στο εμιράτο. Ιστορικά γνωρίζουμε όμως εμείς πως ο Κων/νος Δούκας είχε επιδιώξει την ανατροπή του Αυτοκράτορος Κων/νου του Ζ' του Πορφυρογέννητου και ότι μετά την αποτυχία του το 913 όντως είχε απομακρυνθεί στα βάθη της Μ.Ασίας, δηλαδή πλησίον των κοινοτήτων των Παυλικιανών. Εκεί οι Παυλικιανοί εκρύφθησαν μετά την σφαγή τους στον Πόντο, με αρχηγό τους τον Χρυσόχειρα που ακολούθησε εκεί τον στρατηγό των ανατολικών στρατευμάτων Καρβέα. Εν τέλει ο Χρυσόχειρ που σκοτώθηκε στο πεδίο της μάχης απ' τους Βυζαντινούς το 873, ήταν ο παππούς του Βασιλείου Διογένη Ακρίτη! Ο γιός του, που οι Σαρακηνοί απεκάλουν Μουσούρ, θέλησε να εκδικηθεί τους φονιάδες του πατρός του και μοιραία - κατά την εκδικητική συνήθεια των Παυλικιανών εξισλαμίστηκε. Είναι ο αμιράς που παίρνει για γυναίκα του την αδελφή του Κων/νου Δούκα, εσωτερικού εχθρού και αυτού του Βυζαντίου. Πρόκειται για μια σχέση λογική. Ο καθηγητής Καρολίδης έγραφε πως ο καρπός αυτής της σχέσης ονομάστηκε Διογένης και παρετυμολογικά μετεφράσθη το όνομά το σε Διγενής, ίσως πάλι για να δειχθεί η διγενής θρησκευτική του καταγωγή (ορθόδοξη και παυλικιανή). Το ίδιο προσυπογράφει και ο αείμνηστος Ν.Πολίτης και ο Σάθας. Φυσικά το όνομα Βασίλειος αρμόζει στις βαπτιστικές επιλογές των Ελλήνων της Καππαδοκίας εξ' αιτίας του ομωνύμου Αγίου που υπήρξε Επίσκοπος Καισάρειας.

Γεννιούνται επίσης τα εύλογα ερωτήματα προς τις αντίθετες απόψεις: α) Πώς θα απεδέχετο ο πατέρας του Διογένη (εάν ήταν ο ίδιος πράγματι Σαρακηνός) ν' αποκτήσει ο υιός του το χριστιανικό δόγμα και να πολεμά μουσουλμάνους; β) Πώς σχολιάζεται το γεγονός ότι στο έπος αναφέρεται ο Καροτίλης ή Καρόης που ο Γκρεγκουάρ ταυτίζει με τον Στρατηγό των Παυλικιανών Καρβέα; γ) Γιατί το κουρδικό έπος "Ο Χαν με το χρυσό χέρι" που έλκει την καταγωγή του απ' τα Ελληνικά έπη, σύμφωνα με τον Αρμένιο ιστορικό Μπαρτικιάν, δανείζεται το όνομα του Παυλικιανού παππού του Διογένη Χρυσόχειρος; δ) Ποιός είναι ο Χρυσοβέργης του έπους που πολιορκεί την Τεφρική; Δεν είναι ο συμφυρμός των ονομάτων Χρυσόχειρος και Καρβέα που 'χαν εκεί την έδρα τους;

ΤΑ ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ ΕΠΗ

Εχουμε συνηθίσει ν' ακούμε για παράλληλη αναβλάστηση ηρωικών επών στην Ευρώπη του ΙΒ' αιώνος, που εν γένει δεικνύει την κοινή αντιμετώπιση των Αράβων και Ασιατών εχθρών της γηραιάς ηπείρου από τους Ευρωπαίους. Μοιάζει γοητευτική μια τέτοια άποψη, αλλά εν πολλοίς αφήνεται στην τύχη και στη σύμπτωση, ενώ φαίνεται να σκοντάφτει στην εξής διαπίστωση: Γιατί τότε το ίδιο κάμουν και οι λαοί της Ανατολής: Απλοούστερα: Μεσαιωνική αραβική λογοτεχνία: "Δελχέμμα", όπου αναφέρεται ο Ακρίτης, και "Ομάρ αλ Νουμάν". Περσία: "Σαχναμέ" του Φιρδουσί που το σχολιάσαμε. Το ίδιο και για τον "Χαν με το χρυσό χέρι" των Κούρδων. Τουρκία: "Κιόρογλου" (ο γιός του τυφλού) με σκηνές μάχης και καταδίωξης που θυμίζουν έντονα "Ακρίτη". Αρμενία: "Ο Δαυίδ απ' το Σασούν" με το πανομοιότυπο στοιχείο των πέντε αδελφών και της κόρης.

Πράγματι, απ' τον ΙΒ' αιώνα και μετά κάποιοι αντιγράφουν, δανείζονται τον Ακρίτη, ή έστω προσαρμόζουν τις σκηνές και τα θέματα του σ' ανάλογες για τις χώρες τους καταστάσεις. Πώς έγινε αυτό;

Μετά την κατάπτωσή τους, οι Απελάτες, όπως αναφέραμε, διεσκορπίστηκαν και αρκετοί ενώθηκαν με τους Παυλικιανούς συνεχίζοντας τις πολεμικές τους συνήθειες (όσοι δεν είχαν ταυτισθεί εξ' αρχής μαζί τους). Οταν οι ηττημένοι Παυλικιανοί μετεφέρθησαν κατόπιν αυτοκρατορικών διαταγών στη Θράκη για να συγκρατήσουν τα στίφη από Βορρά, το ίδιο έπραξαν και κείνοι. Συνέπεια της μεταφοράς των πρώτων, ωστόσο, υπήρξε η δημιουργία της αίρεσης των Βογομίλων με τις γνωστές της συνέπειες στη Βαλκανική (συνεργασία με τους εχθρούς Πετσενέγκους, Κουμάνους) και την υιοθεσία εκ μέρους των Σλάβων - δη Βουλγάρων - τουνέου δόγματος που εξυπηρέτησε την υπεραπλουστευτική κοσμοθεώρηση της σλαβικής ψυχής - δυϊσμός - και την αντιβυζαντινή τους συμπεριφορά. Μαζί με την μεταλαμπάδευση της αιρέσεως όμως, μοιραία και όχι μόνον εξαιτίας αυτής αλλά και λόγω του τεράστιου πνευματικού κύρους του τότε Ελληνισμού συγκριτικά με τους γείτονες Ευρωπαίους, μετελαμπαδεύθησαν και τα κύκλεια έπη που κάποιοι θεώρησαν σπουδαίο να ενδύσουν με μυστηριακό ή άλλο παρόμοιο επίχρισμα. Οι μυστικιστικοί κύκλοι των Ευρωπαίων και παράλληλα αιρετικοί για τα δόγματα των κρατών τους, από τότε έως και σήμερα αναφέρονται με μυητική πρόθεση ή τάχα μυητική στ' ανάλογα έπη που μετέφεραν οι απόγονοι ή οι θιασώτες του Βογομιλισμού. Στο "τραγούδι του Σιντ" στην Ισπανία, του "Ρολάνδου" στη Γαλλία, του "Αρθούρου" στην Αγγλία, των "Νιμπελούγκεν" στη Γερμανία, του "πρίγκιπος Ιγκόρ" στη Ρωσία από ανάλογους διωκόμενους πνευματικούς απογόνους του Βαλκανικού Μανιχαϊσμού: Αλβιγινούς - Καθαρούς, Χουσίτες, Γουϊκλιφίτες, Παταρίνους και πολλούς άλλους που

ανέμιξαν το πρωτογενές είδος με τις εντόπιες παραδόσεις (συχνά αρχαίες όπως στη Γαλλία με τη δρυϊδική παράδοση και με τους τρουβαδούρους, ανάλογους των βυζαντινών "ποιητάρηδων"). Η απόσταση βέβαια από την υποτιθέμενη Μανιχαϊστική και Γνωστικιστική σκέψη είχε γίνει τεράστια. Αλλά οι ενστικτώδεις πολιτικές αντιδράσεις επαναλαμβάνονταν αδιάλειπτα: Οι εκδιωκόμενοι αιρετικοί Βογομίλοι απ' τους Βυζαντινούς στη Βοσνία, εξισλαμίζονται εθελουσίως για να εκδικηθούν τους Βυζαντινούς, συμμαχούν με τους Τούρκους και επανέρχονται στην καρδιά των προβλημάτων της Βαλκανικής στον Κ' αιώνα. Ομως το τεράστιο ακριτικό έπος δεν έχει ουσιαστική σχέση μ' αυτά τα φαινόμενα. Δεν είναι ούτε μυητικό, ούτε θρησκευτικό. Είναι βαθιά ελληνικό! Είναι φυλετικό και εθνικιστικό. Και το αν ο Μιχαήλ Ψελλός ήταν ο διδάσκαλος του Υγ ντε Πεγιέ, μετέπειτα αρχηγού των Ναϊτών, λίγο ενδιαφέρει. Στην καρδιά του Μεσαίωνα, πέρα και μακριά απ' τον Βυζαντινό μυστικισμό και τον Βυζαντινολογικό λογιοτατισμό, η ψυχή μιας αυτοκρατορίας συνεταράζετο απ' τους αγώνες των πολεμιστών που μάχονταν λυσσασμένα στα θηριώδη φαριά τους, βαστώντας απελατίκια και κοντάρια με τις μορφές πολεμικών Αγίων όπως του Μάμαντος, του Γεωργίου και του Θεοδώρου, φλέγοντας, φαίνοντας και πυρπολώντας το υπολούρικον του θώρακός των με τόλμη άσβεστη, στρεφνά σκοινοκόβοντας τα δεσμά των αιχμαλώτων κορασίδων, μονομαχώντας σε γαία μαρμαρένη και τρώγοντας και πίνοντας σε τάβλα μαλαματένη. Και εν τέλει παράγοντας λογοτεχνία.

Η ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΚΥΚΛΕΙΟΥ ΕΠΟΥΣ

Στην Ακρόπολη δίπλα, υπάρχει ο λόφος του Φιλοπάππου. Αυτός ο Φιλόπαππος που πέθανε στην Αθήνα στις αρχές του Β' αιώνος μ.Χ. ήταν γόνος Βασιλέων της Κομμαγηνής. Η λαϊκή φαντασία τον τοποθέτησε δίπλα απ' τον Διγενή που τον αντιμετώπισε στην Ανατ. Μ.Ασία πολλούς αιώνες αργότερα. Αυτή είναι η δύναμη των Μύθων. Και όχι μόνον - Στην Κύπρο εσώθησαν ακριτικά ονόματα για τον Ελενο Δράκο (Ελληνα δράκοντα), στα ιδια τα μεσαιωνικά άσματα συνυπάρχουν πλάι από ιστορικά στοιχεία το ίδιο και μυθολογικά κοινά με την αρχαιότητα: Ηράκλεια πάλη με λέοντες, δράκους, αλλά και ανάλογες με του Θησέως μάχες κατά ληστών - απελατών. Υπάρχει επίσης η πολεμική κραυγή των αρχαίων "Αλα-άλα" που διέσωσαν μέχρι τον ΙΘ' αιώνα οι κλέφτες και οι Αρβανίτες. Συχνότατα δε απαντούμε προσευχές στον κυρ-Ηλιο! Τα κλέφτικα και ριζίτικα τραγούδια προέρχονται ακριβώς από εκεί. Ο μανιώδης φορέας ενός αρχετυπικού θανάτου, ο έφιππος ποιητής του κατάλευκου αλόγου που αυτοκτόνησε στην άφρη των κυμάτων, ο Περικλής Γιαννόπουλος είχε απόλυτα προσδιορίσει το πλαίσιο του νεοελληνικού πολιτισμού: "Ο,τι απετέλεσε για τους αρχαίους ο κόσμος της πρωτοαρχαϊκής μυθολογίας αποτελεί για μας ο βυζαντινός Μεσαίωνας!"

Τον επαλήθευσε ο Παλαμάς: "Του Διγενή η πνοή παντού χυμένη πλάθει Κανάρη, Καραϊσκάκη και Κολοκοτρώνη".

Αλλά ο Καζαντζάκης στην Ασκητική; "Πιστεύω σ' ένα Θεό, Ακρίτα, Διγενή, στρατευόμενο, πάσχοντα, μεγαλοδύναμο, όχι παντοδύναμο, πολεμιστή στ' ακρό-

τατα σύνορα!"

Πολεμιστή στ' ακρότατα σύνορα! Που είθε να μην υπάρξουν! Είτε γιατί θα 'χουμε από προσώπου γης χαθεί, είτε γιατί θα 'χει με χρόνια, με καιρούς, πραγματωθεί τ' όνειρο του Υμνου του Χρυσαυγίτη:

"Εμείς ανάψαμε τη δάδα,
σε μας γεννήθηκε η οργή,
μια νέα θέλουμε Ελλάδα,
που να σκεπάζει όλη τη γη!"

ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ "ΕΛΛΗΝΕΣ"

Για να ξεκαθαρίσουμε μια και καλή με όλους αυτούς που διαστρεβλώνουν (εσκεμμένα κυρίως και όχι από άγνοια) την ιερή έννοια του Ελληνισμού, δίνουμε εδώ πέρα τον ορισμό του Ελληνισμού: Ελληνας είναι αυτός που έχει αίμα και ψυχή Ελληνική. Ετσι απλά. Αμέσως μετά έρχεται η παιδεία που μέσα από τη βαθειά και ουσιαστική μελέτη της ιστορίας και φιλοσοφίας έρχονται στην επιφάνεια οι θεϊκές αρετές και ιδεώδη που ορίζονται με την ιερή λέξη του Ελληνισμού. Ετσι θεωρούμε περισσότερο Ελληνα κάποιον ο οποίος δεν έχει την απαραίτητη παιδεία και δεν γνωρίζει φιλοσοφία και ιστορία αλλά φέρει τα συγκεκριμένα φυλετικά χαρακτηριστικά του Ελληνισμού. Δηλαδή τιμή, υπερηφάνεια, αίμα, ηρωϊκό τρόπο ζωής, παρά τον σπουδαγμένο που γνωρίζει απ' έξω όλη την Ελληνική γραμματεία αλλά είναι γεμάτος μικροαστικά συμπλέγματα.

Ενα από τα σπουδαιότερα επιχειρήματα που χρησιμοποιούν αυτοί που λένε ότι η Ελληνικότητα έχει να κάνει με την παιδεία και όχι με το αίμα, είναι η φράση του Ισοκράτη που λέει ότι Ελληνες είναι όσοι έχουν την Ελληνική παιδεία. Αυτή η φράση έχει παρεξηγηθεί τόσο από διάφορους άσχετους αλλά κυρίως από επιτήδειους με πονηρούς σκοπούς. Το σωστό νόημα είναι ότι πραγματικοί Ελληνες είναι όσοι Ελληνες έχουν Αττική παιδεία, γιατί εκείνη την εποχή Ελληνική θεωρούνταν μόνο η Αττική παιδεία. Ο Ισοκράτης ήταν από τους πρώτους Ελληνες, που με λόγους και επιστολές που έγραφε προς τους άρχοντες των πόλεων-κρατών, προσπαθούσε να ενώσει όλους τους Ελληνες να εκστρατεύσουν εναντίον των βαρβάρων οι οποίοι αποτελούσαν μόνιμο κίνδυνο για τους Ελληνες. Είναι αστείο να λέγεται ότι θεωρούσε Ελληνα ένα βάρβαρο, μόνο και μόνο επειδή θα είχε Ελληνική παιδεία.

Οσο για το αν οι σημερινοί Ελληνες είναι συνέχεια των αρχαίων προγόνων, εμείς λέμε ΝΑΙ, ΕΙΝΑΙ. Δεν θα αναφέρουμε εδώ αποδείξεις για το θέμα, υπάρχουν πάρα πολλά άρθρα και μελέτες (για τους πιο δύσπιστους) από πολλούς και διακεκριμένους επιστήμονες που αποδεικνύουν το λόγου το αληθές. Αλήθεια γιατί μετά τον Β' μεγάλο πόλεμο, η επιστήμη της ανθρωπολογίας έχει μπει στο περιθώριο και όποιος μελετάει και κάνει συγκρίσεις μεταξύ των φυλών, αυτομάτως χαρακτηρίζεται ως φασίστας, ρατσιστής ή ΝΑΖΙ;

Οσον αφορά τη θρησκεία τώρα, που αποτελεί ένα από τα πιο λεπτά ζητήματα για πολλούς. Δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να μπερδεύουμε τις έννοιες Ελληνισμός - Ιουδαιοχριστιανισμός. Είναι σαν να προσπαθούμε να αναμείξουμε φωτιά με νερό. Είναι δύο τελείως αντίθετοι τρόποι ζωής. Ο,τι ο ένας δημιουργούσε ο άλλος το κατέστρεφε. Δεν θα πρέπει ποτέ να ξεχνάμε τις σφαγές όσων δήλωναν ότι είναι Ελληνες και όχι χριστιανοί, τα διατάγματα του Θεο-

δόσιου για απαγόρευση των Ολυμπιακών Αγώνων (μια γιορτή με καθαρά εθνικό-φυλετικό χαρακτήρα), την απαγόρευση των Ελευσινίων Μυστηρίων, την καταστροφή χιλιάδων ναών και ιερών της παλιάς θρησκείας (συνήθως έχτιζαν χριστιανικές εκκλησίες από πάνω) και τόσα άλλα εγκλήματα στο όνομα της καινούργιας θρησκείας, μιας δήθεν πνευματικής ανάτασης, της εξόδου στο φως από το σκοτάδι, την αλήθεια του ενός και μοναδικού θεού. Δεν είναι ειρωνεία; Ο

λαός που δημιούργησε την φιλοσοφία, τις τέχνες, τα γράμματα, τις επιστήμες, τον ορθό λόγο, που αγωνίστηκε για τα πιο υψηλά ιδανικά, που έδωσε τα φώτα του πολιτισμού στον υπόλοιπο κόσμο, να πιστεύει σε μια "ειδωλολατρική" πολυθεϊστική, για πολλούς "παιδική", θρησκεία. Και οι άξεστοι νομάδες, ο "εκλεκτός λαός του θεού", ήρθε και μας έμαθε-επέβαλε την αληθινή πίστη στον ένα και μοναδικό θεό, στο Γιαχβέ... Δεν πρέπει να ξεχάσουμε να αναφέρουμε όμως, πως ο χριστιανισμός είχε το ρόλο του καταλύτη σε κάποιες δύσκολες στιγμές του έθνους και κράτησε τους Ελληνες ενωμένους, ή ακόμα αρκετές φορές κατάφερε να επικρατήσει το Ελληνικό στοιχείο του Ιουδαϊκού, και να του επιβληθεί. Ακόμα αρκετά στοιχεία της "παλιάς" θρησκείας ζουν ακόμη στις μέρες μας μέσω του χριστιανισμού.

"Η πραγματική πίστη των Ελλήνων είναι το αίμα τους, η φυλή τους, η πατρίδα τους, η τιμή τους, η περηφάνεια τους, η ιστορία τους, ο πολιτισμός τους. Το καθήκον να διαφυλάξουν την ακεραιότητα όλων αυτών από τον κάθε λογής εισβολέα."

Η πραγματική πίστη των Ελλήνων είναι το αίμα τους, η φυλή τους, η πατρίδα τους, η τιμή τους, η περηφάνεια τους, η ιστορία τους, ο πολιτισμός τους. Το καθήκον να διαφυλάξουν την ακεραιότητα όλων αυτών από τον κάθε λογής εισβολέα.

Για το τέλος αφήνουμε το μύθο ότι είναι η πατρίδα που γεννήθηκε και άκμασε η δημοκρατία. Σε ορισμένα μέρη κατά διαστήματα υπήρχε δημοκρατικό πολίτευμα (στην Αθήνα κυρίως) αλλά οδηγούσε κατευθείαν σε καταστάσεις παρακμής και κρίσεων. Τότε καταλύετο η δημοκρατία και αναλάμβαναν την ηγεσία οι λεγόμενοι αντιδημοκράτες οι οποίοι έβγαζαν τον τόπο από το αδιέξοδο.

Ολες οι μεγάλες μορφές της αρχαιότητας υπήρξαν αντιδημοκράτες και αυτό που σήμερα θα λέγαμε ελιτιστές. Μέχρι και ο Περικλής ο οποίος παρουσιάζεται σήμερα ως δημοκράτης, η συμπεριφορά του και η νοοτροπία του οποίου κάθε άλλο παρά δημοκρατικές ήταν. Αρκεί να θυμηθούμε ότι στην "δημοκρατική" Αθήνα υπήρχαν δούλοι. Τέλος θα αναφέρω την αρχαία Σπάρτη, και την Πολιτεία του Πλάτωνος.

Αναρωτιέμαι, τι σχέση μπορεί να έχει ο τρόπος ζωής των σημερινών "νεοελλήνων" με τον τρόπο ζωής των αρχαίων μας προγόνων. Ολοι αυτοί οι "μοντέρνοι" των club, οι "φτιαγμένοι", του ωχαδελφισμού, που δεν βλέπουν πέρα από την μύτη τους. Ολοι αυτοί οι "βολεμένοι", αυτοί που λένε "εγώ θα βγάλω το φίδι από την τρύπα", αυτοί που φοβούνται να σκεφτούν και να προβληματιστούν.

Αλήθεια τι σχέση μπορεί να έχουν όλοι αυτοί, με αυτούς που πολέμησαν στις Θερμοπύλες, στην Σαλαμίνα... ή με τον Πλάτωνα και τον Αριστοτέλη... ή με αυτούς που έδωσαν την ζωή τους για την λευτεριά της πατρίδας στην επανάσταση του '21. Η μόνη επανάσταση που μπορούν να κάνουν οι νεοέλληνες είναι άμα τους απαγορεύσεις τα club, την διασκέδαση και τον φραπέ.

Απόστολος Καραθανάσης

Ο Αυτοκράτωρ Λέων Γ΄ Ισαυρος (717 - 741 μ.Χ.)

Ο Μιλτιάδης του Βυζαντίου

Ετος 622 μ.Χ. Ο αυτοκράτωρ Ηράκλειτος ξεκινά από την Κωνσταντινούπολη εκστρατεία κατά των Περσών. Η εκστρατεία αυτή λαμβάνει χαρακτήρα Ιερού Πολέμου των Χριστιανών πλέον Ρωμαίων κατά της Ζωροαστρικής ακόμα Περσίας του Βασιλέως Χοσρόη Β ο οποίος συν τοις άλλοις έχει καταλάβει την Ιερουσαλήμ και έχει υπό την κατοχή του τον Τίμιο Σταυρόν. Η σύγκρουσις των δύο Αρείων αυτοκρατοριών θα διαρκέσει μέχρι το 626 όπου θα λήξη με την συντριβή της στρατιωτικής μηχανής της Περσίας. Το Βυζάντιο δείχνει να είναι το μοναδικό ισχυρό Κράτος στην Ανατολή.

Ετος 622 μ.Χ. Ο Μωάμεθ, ένας δαιμόνιος και ανήσυχος έμπορος επηρεασμένος από τον Ιουδαϊσμό αλλά και από τον Μονοφυσιτισμό των Χριστιανών, φεύγει κυνηγημένος από την Μέκκα προς την Μεδίνα. Είναι η Εγίρα το έτος των Μωαμεθανών. Το 630 μ.Χ. οι Αραβες ως νεοφώτιστοι της νέας θρησκείας που μπορεί να θεωρηθεί και Χριστιανική αίρεσις του μουσουλμανισμού ξεκινούν με φανατισμό τον Ιερό τους Πόλεμο (Jihad).

Με απούσα την Περσία ως κρατική και κυρίως ως στρατιωτική οντότητα και με ένα Βυζάντιο εξουθενωμένο οικονομικά από τους Πολέμους στην μεν Ανατολή με τους Πέρσες στον δε Βορρά, στον Αίμο, με τους Αβαροσλαύους οι Αραβες αφήρεσαν με σχετική ευκολία την Αίγυπτο, την Παλαιστίνη και την Συρία από τους Ελληνες Βυζαντινούς και το 641, το έτος του θανάτου του Ηρακλείου, οι Αραβες άρχισαν να εισβάλλουν στην ίδια την Μ.Ασία.

Η εξάπλωση των Αράβων εις βάρος του Βυζαντίου συνεχίζονται τα επόμενα χρόνια. Οι διάδοχοι του Ηρακλείου μέχρι την ενθρόνιση του Λέοντος του Γ του Ισαύρου το 717 στάθηκαν ανίκανοι να αναχαιτίσουν τους Αραβες στην Μέση Ανατολή και στην Βορειο Αφρική.

Το κορυφαίο γεγονός σε αυτήν την περίοδο είναι η πολιορκία εκ θαλάσσης της Κων/πόλεως από τον Αραβικό στόλο στα έτη 674 έως και 678 επί βασιλείας Κωνσταντίνου του Δ.

Το 698 πέφτει η Καρχηδόνα ενώ το 709 το Σέπτο, πόλεις - οχυρά των Ρωμαίων απέναντι από το Γιβραλτάρ. Ταυτόχρονα λεηλατούνται η Σεβάστεια και η Θεοδοσιούπολις της Μ.Ασίας.

Ο αραβικός στόλος επανεμφανίζεται μπροστά στην Κων/πολη το καλοκαίρι του 717. Είναι η χρονιά του στρατηγού των Ανατολικών Λέοντος του Ισαύρου.

Οι λόγοι της εξαπλώσεως των Αράβων δεν είναι μόνο στρατιωτικοί. Σίγουρα μία εξησθενημένη Περσία τους ευνόησε. Ομως η θρησκευτική και η κοινωνική κατάστασις των υπηκόων του Ανατολικού Ρωμαϊκού Κράτους του μόνου τότε οργανωμένου Ευρωπαϊκού Κράτους στις επαρχίες της Ανατολής επηρέασε την κατάσταση.

Ο ίδιος ο Λαός δεν έφερε μεγάλη αντίσταση λόγω της προσηλώσεως του προς τον Μονοφυσιτισμό ο οποίος ήτο υπό θρησκευτικόν διωγμόν από την Κεντρική εξουσία της Κων/πόλεως αλλά και λόγω της οικονομικής εξουθενώσεως του από την βαρυτάτη φορολογία.

Παρ'όλον που το Βυζάντιο είχε προσαρμόσει τον σκληρό Ρωμαϊκό Νόμο στον Χριστιανισμό δια του μνημειώδους Ιουστιανιανείου Κώδικος η συμπεριφορά των Αρχων προς τι πτωχότερα λαϊκά στρώματα και δη προς τους αγρότας ούτε Ρωμαϊκή ήτο ούτε Χριστιανική. Ηταν δηλαδή άδικη και απάνθρωπη. Οι αγρότες δεν είχαν ως επί το πλείστον δική τους γη και εδιώκοντο από τους τοπικούς "φεουδάρχες".

Οι επίγονοι του Ηρακλείου αν εξαιρέσει κανείς τον αξιόλογο Κωνσταντίνο τον Δ και τον Αναστάσιο τον Β δεν στάθηκαν στο ύψος των περιστάσεων. Ο Κωνσταντίνος ο Δ "Ο πρώτος Βουλγαροκτόνος" διείδε τον Βουλγαρικό κίνδυνο και οχύρωσε όλη την Δυτική πλευρά της Αυτοκρατορίας με καστρομονάστηρα που ήλεγχαν τις χαράδρες και τα περάσματα και ήσαν κέντρα εξελληνισμού των Σλαύων. Την πολιτική αυτή ακολούθησαν στο μέλλον άλλοι πεφωτισμένοι αυτοκράτορες όπως ο Νικηφόρος Β Φωκάς.

Αντίθετα ο Ιουστινιανός Β ο Ρινότμητος (685 - 695 και 705 - 711) έβλαψε την αυτοκρατορία με την αναλγησία του και με την συνεργασία του με τους Βουλγάρους ως συμμάχους του για την διατήρηση του στην εξουσία. Καταστροφική υπήρξε η πολιτική του στο Εθνικό αλλά και στον Κοινω-

νικό τομέα στην Ανατολή όπου, ευνόησε την διαφθορά, την φορολογία ή καταπίεση των αγροτών καθώς και για την κακή συμπεριφορά του έναντι των συμμάχων των Βυζαντινών όπως έγινε με τους Μαρδαΐτες του Λιβάνου όπου τους εξετόπισε αφήνοντας τον Λίβανο στους Αραβες.

Ο Λέων ο Γ ο Ισαυρος, Πατρίκιος στο αξίωμα από την Γερμανικεία της Μ.Ασίας (σημερινή πόλη της τουρκίας Μάνας) όταν ανηγορεύθη αυτοκράτωρ το 717 παρέλαβε μία αυτοκρατορία εθνικώς ταπεινωμένη και κοινωνικώς εξουθενωμένη. Φυσικά υπήρχε η βάσις των στρατιωτικών μεταρρυθμίσεων που είχε κάνει ο Γάϊος Τιβέριος Μαυρίκιος με την αντικατάσταση των Λεγεώνων από τα Τάγματα, μικρότερες σε αριθμό και πιό ευέλικτες μονάδες καθώς και ο θεσμός των "θεμάτων" που εθέσπισε ο Ηράκλειτος. Αυτούς τους θεσμούς ο Λέων ο Γ ο Ισαυρος τους διατήρησε και τους ανέδειξε όπως θα αναφερθούμε λεπτομερέστερα παρακάτω.

ο Λέων ο Γ κατήγετο από μία πόλη της Ανατολικής Μ.Ασίας κοντά στην Συρία και την Μεσοποταμία. Οπως παραθέτει τις πηγές του από τον Θεοφάνη και τον Στέφανο τον Νεώτερο ο Vasillier τονίζει ότι ο Λέων ο Γ ο Ισαυρος ήτο Σύριος εκ γενετής εκ Γερμανικείας. Υπάρχει δε η άποψις ότι ήτο εκ Γερμανικοπόλεως (σημερινόν Yermenak) της Κιλικίας που ήτο περιοχή γνωστή και ως Ισαυρία εξ'ού κι το όνομά του. Η Ισαυρία ήτο μεταξύ Λυκαονίας, Παμφυλίας και Κιλικίας και εκατοικείτο από τους Ισαύρους έναν τραχύ Αρειο λαό ο οποίος είχε πολεμήσει τον στρατηγό του Μ.Αλεξάνδρου Περδίκα και αργότερα τον ανθύπατο Πόπλιο Σερβίλλιο ο οποίος τους κατενίκησε και ονομάσθηκε Ισαυριανός. Επομένως ενδέχεται η καταγωγή του να είναι Αρεία. Υπάρχει ακόμα η εκδοχή να μετονομάσθηκε ο Λέων ο Γ σε "Ισαυρο" λόγω της φορολογίας που υπέβαλλε στα μονοστήρια και εθεωρήθη ληστής εκ μέρους των μοναχών με τους οποίους, όπως θα αναφερθούμε παρακάτω, είχε αρκετές προστριβές. Οι εικονόφιλοι μάλιστα μοναχοί τον αποκαλούσαν "Σαρακηνόφρονα" και "Θηριώνυμον Σαύραν" παραφράζοντας το ονοματεπώνυμό του.

Εν πάση περιπτώσει όποια και αν είναι η καταγωγή αυτού του σπουδαίου στρατιωτικού και πολιτικού του Βυζαντίου που έφθασε στο ύπατο αξίωμα εκείνης της εποχής ένα είναι το γεγονός. Ο Λέων ο Γ ως στρατιωτικός και δη αρχηγός των Ταγμάτων της Ανατολής λόγω της εμπειρίας του με τους πολέμους κατά των Αράβων εισβολέων ήξερε πώς να οργανώσει στρατιωτικά και πολιτικά την Αυτοκρατορία για να τους αντιμετωπίσει. Ητο ένας Ρωμαίος Πατρίκιος με όλη την σημασία της λέξεως. Ως πολιτικός συνέλαβε την Ιδέα της σωστής και δίκαιης κοινωνικής πολιτικής έναντι των μικρών και πτωχών καλλιεργητών. Η βυζαντινολόγος και ακαδημαϊκός κ. Ελένη Γλυκατζή Αρβελέρ στο έργο της "Η πολιτική ιδεολογία της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας" κάνει εκτενή αναφορά στο πολιτικό έργο του Λέοντος του Ισαύρου σε ειδικό κεφάλαιο με τίτλο "Ο Εθνικισμός" (Κεφ.2). Τόνιζε δε "Ο νέος πολιτικός και ιδεολογικός προσανατολισμός - ο εθνικισμός δηλαδή σε αντίθεση με τον προηγούμενο της οικουμενικότητος της Ρώμης της Reconguista (επανορθόσεως αναστάσεως) της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας από τους αυτοκράτορες Ιουστινιανό τον Α και τον Ηράκλειο - δεσπόζει στην περίοδο που εκτείνεται από την αρχή του ογδόου ως τα μέσα του ένατου αιώνα. ΑΥΤΗ Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΕΙΝΑΙ ΓΝΩΣΤΗ ΜΕ ΤΟ ΑΠΑΤΗΛΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΑΣ. Στην πραγματικότητα όμως η διαμάχη για τις εικόνες δεν αποτελεί κατά την γνώμη μας παρά μια εξωτερική άποψη, θα έλεγα μάλιστα ένα απλό πρόσχημα, για τις αλλαγές και τις βαθιές αναστατώσεις, που έβαλαν σε δοκιμασία για περισσότερο από έναν αιώνα τη Βυζαντινή Αυτοκρατορία, το κράτος της, την εκκλησία και την κοινωνία της". Επομένως ο Λέων Γ ο Ισαυρος ήταν ένας μεταρρυθμιστής που συνεδύαζε το εθνικό κράτος με την κοινωνική δικαιοσύνη και φροντίδα για τους αδυνάτους και την προστασία τους από τις πιέσεις των ισχυρών. Ητο μία καθαρή εθνική και σοσιαλιστική πολιτική. Το σύνθημα ήτο "Μαζί με το Θεό για τους φτωχούς και τους καταπιεσμένους και την υπεράσπιση της Πατρίδος" ("εν τούτοις τοις όπλοις τη δυνάμει Αυτού εισθενώς αντιττάτεσθαι τοις πολεμίοις") όπως γράφει ο Λέων ο Γ στο έργο του "Εκλογή" που αποτελεί συλλογή νόμων και είναι προσπάθεια για να γίνουν οι δίκαιοι στο γράμμα νόμοι προσιτοί σε όλους και δη στους πτωχούς επαρ-

Η κοινωνική δικαιοσύνη στην νέα αυτή Βυζαντινή ιδεολογία των Ισαύρων παρουσιάζεται σαν το συνδετικό στοιχείο για αυτή την αλληλεγγύη μεταξύ των αγροτών, των στρατιωτικών και των κρατικών λειτουργών. Μόνον έτσι οι αγρότες της Μ.Ασίας που πλαισίωναν και επάνδρωναν τον στρατό των Ανατολικών θεμάτων θα ήταν σε θέση να αντιμετωπίζουν την Αραβική απειλή. Το πνεύμα λοιπόν του πολιτικού και στρατιωτικού κινήματος του εμπνευστού της εικονομαχίας Λέοντος Γ του Ισαύρου του νομοθέτου της "Εκλογής" είναι ότι η Αυτοκρατορία οφείλει να υπερασπίζει τα συμφέροντα των ίδιων των υπερασπιστών της.

χιώτες.

Η κοινωνική δικαιοσύνη στην νέα αυτή Βυζαντινή ιδεολογία των Ισαύρων παρουσιάζεται σαν το συνδετικό στοιχείο για αυτή την αλληλεγγύη μεταξύ των αγροτών, των στρατιωτικών και των κρατικών λειτουργών. Μόνον έτσι οι αγρότες της Μ.Ασίας που πλαισίωναν και επάνδρωναν τον στρατό των Ανατολικών θεμάτων θα ήταν σε θέση να αντιμετωπίζουν την Αραβική απειλή. Το πνεύμα λοιπόν του πολιτικού και στρατιωτικού κινήματος του εμπνευστού της εικονομαχίας Λέοντος Γ του Ισαύρου του νομοθέτου της "Εκλογής" είναι ότι η Αυτοκρατορία οφείλει να υπερασπίζει τα συμφέροντα των ίδιων των υπερασπιστών της.

Η εικονομαχία που συνίστατο στην απαγόρευση της λατρείας των εικόνων αυτών καθ'εαυτών και στην απαγόρευση της απεικονίσεων των Αγίων έφερνε την Ορθόδοξη Χριστιανική Πίστη κοντά στην αντίληψη για το Θείο των επηρεασμένων από το Πνεύμα περί λατρείας υπό των Αράβων πληθυσμών της Μ.Ασίας. Τώρα ο Χριστιανός αγρότης που επηρεαζόταν ίσως από την "αντιειδωλολατρική" αντίληψη των Μουσουλμάνων όπως και από τον Μονοφυσιτισμό των έχοντας μία φιλοανατολική προσέγγιση περί τα λατρευτικά της Κεντρικής εξουσίας της Κων/πόλεως και μία φιλαλαϊκή και φιλοαγροτική στάση των Βυζαντικών Ρωμαίων αρχόντων άρχισε να μην επηρρεάζεται τόσο πολύ από τους Αραβες. Αισθανόταν υπεύθυνος ρωμαίος πολίτης και υπερασπιζόταν την Γη που του εγγυάτο ο Ρωμαίος Αυτοκράτωρ κατά των απίστων Αράβων.

Ετσι με τον τρόπο αυτό οι Ισαυροι κατόρθωσαν να κρατήσουν την Μ.Ασία σταματώντας τους Αραβες στις πύλες της Κιλικίας και στον Ταύρο. Παράλληλα ενιχύθηκε ο Στρατός από την αποθάρρυνση του μοναχισμού που είχε καταντήσει άντρο φυγοστράτων.

Ο Λέων ο Γ ο Ισαυρος πολεμήθηκε από τους μεγαλοκτηματίες, τους γραφειοκράτες και από τους μοναχούς. Παρ'όλα αυτά μπόρεσε να εδραιωθεί και να σώσει το Κράτος και την Πατρίδα. Ανήλθε στο θρόνο το 717 σώζωντας την Κων/πολη από τους Αραβες πολιορκητές, ήττα εφάμιλλη αυτής της μάχης του Πουατιές για τους μουσουλμάνους όπου οι Φράγκοι το 738 υπό τον βασιλέα τον Κάρολο Μαρτέλλο συνέτριψαν τον Αραβικό Στρατό της Ισπανίας και σταμάτησαν τους Αραβες προς την Δυτική τους επέκταση. Στο τελευταίο χρόνο της βασιλείας του οδηγώντας τον Στρατό μαζί με τον διάδοχο Κωνσταντίνο (τον Ε τον Κοπρώνυμο) συνέτριψε στο Ακροπνό της Φρυγίας τον Αραβικό Στρατό (σημερινό Αφιόν - Καρά Χισάρ). Η αρχή και το τέλος της θητείας του της βασιλείας του επισφραγίσθηκε με

την Νίκη. Δικαίως θεωρείται ο Μιλτιάδης του Μεσαιωνικού Ελληνισμού.

Στην εξωτερική του πολιτική προσπάθησε να αποσπάσει την βοήθεια του Τουρανικού στοιχείου κατά των Αράβων. Ετσι πάντρεψε τον υιό του Κωνσταντίνο με την κόρη του Χαγάνου των Τούρκων Χαζάρων που πήρε το όνομα Ειρήνη. Ο εγγονός του βασίλεψε ως ο Λέων ο Δ ο Χάζαρος. Αυτός ενυμφεύθη την εξ'Αθηνών Ειρήνη και απέκτησε έναν υιόν τον Κωνσταντίνο ΣΤ. Το τέλος και των δύο ήτο θλιβερό κάτι που θα το αναπτύξουμε σε άλλο άρθρο. Με αυτούς κλείνει και η Δυναστεία των Ισαύρων. Μαζί με αυτούς και με την κάμψη της Αραβικής ισχύος παίρνει τέλος και η εικονομαχία. Φυσικά οι μελλοντικοί αυτοκράτορες δεν θα παραλείψουν να ενισχύσουν τους αδυνάτους. Εν όσω ενισχύονταν οι αδύνατοι από πεφωτισμένους στρατιωτικούς αυτοκράτορες η Αυτοκρατορία πήγαινε καλά.

Τελειώνοντας θα πούμε λίγα λόγια για την άνοδο στον θρόνο του Λέοντος Γ του Ισαύρου και την πολιορκία της Κων/πόλεως από τον Δεκαπενταύγουστο του 717 έως και τον Δεκαπεντάυγουστο του 718 που ήρθη επιφανή νίκη των Ελληνικών όπλων που εσωσαν για μια ακόμη φορά την Αρεία Ευρώπη. Λεπτομερείς πηγές μας παραθέτει ο Νικηφόρος Πατριάρχης Κων/πόλεως (758 - 820) στο έργο του "Ιστορία Σύντομος".

"...εντεύθεν και οι Σαρακηνοί ορμώσι κατά αυτής της Βασιλευούσης... και στόλον πολύν απέστειλαν άχρι και εις χιλίας οκτακοσίας ναύς, ηγεμόνα τούτοις τινά καταστήσαντες Μασαλμάν...".

Είναι το έτος 717 όπου ο Αυτοκράτωρ Θεοδόσιος ο Γ που ανέτρεψε τον Αναστάσιο τον Β αλλά του φέρθηκε με ανθρωπισμό, παραδίδει την εξουσία ειρηνικά κατόπιν πιέσεως των στρατιωτικών οι οποίοι συνεκεντρώθησαν στο Τριβοννάλιο του Κάμπου του Εβδόμου και ο στρατός εξέλεξε τον Λέοντα τον Πατρίκιο και στρατηγό του λεγομένου Στρατού των Ανατολικών. Η αναγόρευσις έγινε στην πατροπαράδοτη χάλκινη ασπίδα υπό τις επευφημίες των Πραιτοριανών και τους ήχους των σαλπίγγων. Κατόπιν κατά τα ειωθότα ο αυτοκράτωρ εισήλθε εν πομπή από την Χρυσή Πύλη και έφθασε στην Αγία του Θεού σοφία όπου "τον της βασιλείας ανεδήσαντο στέφανον". Ηταν 25η Μαρτίου 717.

Η εικονομαχία που συνίστατο στην απαγόρευση της λατρείας των εικόνων αυτών καθ'εαυτών και στην απαγόρευση της απεικονίσεων των Αγίων έφερνε την Ορθόδοξη Χριστιανική Πίστη κοντά στην αντίληψη για το Θείο των επηρεασμένων από το Πνεύμα περί λατρείας υπό των Αράβων πληθυσμών της Μ.Ασίας. Τώρα ο Χριστιανός αγρότης που επηρεαζόταν ίσως από την "αντιειδωλολατρική" αντίληψη των Μουσουλμάνων όπως και από τον Μονοφυσιτισμό των έχοντας μία φιλοανατολική προσέγγιση περί τα λατρευτικά της Κεντρικής εξουσίας της Κων/πόλεως και μία φιλαλαϊκή και φιλοαγροτική στάση των Βυζαντικών Ρωμαίων αρχόντων άρχισε να μην επηρρεάζεται τόσο πολύ από τους Αραβες. Αισθανόταν υπεύθυνος ρωμαίος πολίτης και υπερασπιζόταν την Γη που του εγγυάτο ο Ρωμαίος Αυτοκράτωρ κατά των απίστων Αράβων.

Εν τω μεταξύ οι Αραβες κατέλαβαν την Πέργαμο και προχώρησαν προς το στενόν της Αβύδου και πέρασαν από εκεί στην Θράκη. Δημιουργώντας ένα ευρύ προγεφύρωμα και κυριεύοντας αρκετές πολίχνες της Ανατολικής Θράκης έφθασαν μπροστά από τα τείχη της Κων/πόλεως όπου άρχισαν την πολιορκία ανήμερα τον Δεκαπενταύγουστο του 717. Παράλληλα ο Αραβικός στόλος απέπλεε μέσα στον Ελλήσποντο παράλληλα προς τις Θρακικές ακτές με επικεφαλής κάποιον ονόματι Σουλεϊμάν. Λόγω ξαφνικού αντίθετου ανέμου ανεκόπη η πορεία του στόλου όπου τους αιφνιδίασε ο αυτοκράτωρ επιβαίνων σε διήρεις και κατέκαυσε περί τα είκοσι πλοία. Ο υπόλοιπος στόλος των Αράβων κατέφυγε στο Θρακικό λιμάνι κοντά στον Βόσπορο στο Συνσθένιον (σημερινό Istinye). Στην ξηρά τα πράγματα δεν πήγαν καλύτερα για τους πολιορκητές. Η μεγάλη βαρυχειμωνιά του 717 - 718 - εκατό μέρες χιόνι - αποδεκάτισε πολλούς Αραβες και σχεδόν όλα τα υποζύγια των που δεν ήσαν συνηθισμένα σε τέτοιο καιρό. Ο βαρύς Θρακικός χειμώνας ανέστειλε την πολιορκία. Κατά την άνοιξη του 718 ήλθαν ενισχύσεις από την Αίγυπτο με τον ναύαρχο Σοφιάμ και από την Β.Αφρική με τον Υέζιδο. Αυτοί οι δύο Αραβες ναύαρχοι φοβούμενοι το υγρό πυρ του Βυζαντινού στόλου προσορμίσθηκαν στις Βιθυνιακές ακτές του Μαρμαρά ο ένας στον λιμένα του Καλού Αγρού κοντά στον κόλπο της Νικομήδειας και ό άλλος στις ακτές του Σατύρου το σημερινό Bostanci. Στον Αραβικό στόλο εξ'Αιγύπτου συνέβη ανταρσία με αδιευκρίνιστα αίτια και ο Λέων ο Ισαυρος επετέθη πρώτος σε αυτόν (στον Καλό Αγρό) εκμεταλευόμενος την εσωτερική αυτή διαμάχη.

Οι άραβες μετά την Ναυμαχία του Καλού Αγρού και λόγω αδυναμίας των να ενισχύσουν το εκστρατευτικό τους Σώμα στην Θράκη αποχωρούν απαξάπαντες επιβαίνοντες στα πλοία των τόσο από την Θράκη όσο και από τις Μικρασιατικές ακτές της Προποδντίδος και εν μέσω θαλασσοταραχών και κακοκαιριών φθάνουν στην Κύπρο. Εκτοτε δεν επιχείρησαν άλλη πολιορκία της Κων/πόλεως.

Αυτή ήταν η πρώτη Νίκη του Βυζαντίου κατά των Αράβων όπου ο συνετός και δίκαιος αυτοκράτωρ Λέων ο Γ ο Ισαυρος κατήγαγε. Ο Λέων ο Γ πρέπει να τιμάται δεόντως από τον σύγχρονο Ελληνισμό αλλά και από την Ευρώπη λόγω της προσφοράς του στην προάσπισή της.

Ω, ΕΥΓΕΝΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΓΓΛΙΑ!

"....διετέθης εχθρικώς εις το γένος των Ελλήνων καταπολεμών αυτούς αδιακόπως δια μέσου κατασκόπων και ανταποκρίσεως μετά των Οθωμανών, προδίδων πάντα τα κινήματα και στοχασμούς ημών δια να προλαμβάνωσιν εγκαίρως οι πολέμιοι ημών και τα ανατρέπωσι δια τας οδηγίας σου..."

Επιστολή διαμαρτυρίας που συνέταξε ο Παλαιών Πατρών Γερμανός, εκ μέρους των Επαναστημένων Ελλήνων στην Πελοπόννησο, για την στάση του Άγγλου πρόξενου Γκρην απέναντι των Επαναστατών.

Συμπληρώνονται αυτές τις ημέρες εκατόν εβδομηνταπέντε χρόνια από την καταστροφή της Πάτρας από τις ορδές των μογγόλων υπανθρώπων, μία καταστροφή που δεν έχει προβληθεί όσο θα έπρεπε από την Ιστορία. Αυτήν την καταστροφή, κλείνοντας ευλαβικά το γόνυ στους νεκρούς και υψώνοντας ψηλά την γροθιά μας ζητώντας εκδίκηση, τολμούμε να ψηλαφήσουμε.

Οσοι έχουν μελετήσει στοιχειωδώς έστω Ιστορία, είναι σε θέση να γνωρίζουν πως εντελώς "τυχαία" η Μεγάλη Βρετανία στάθηκε ανέκαθεν στο πλευρό των εχθρών της Ελλάδος. Θέτουμε το "τυχαίως" εντός εισαγωγικών διότι συμπτωματικά πάλι το Βρετανικό Εθνος είναι εκείνο που δυστυχώς δεν μπόρεσε να αποτινάξει ποτέ τον ασφυκτικό έλεγχο που του επέβαλαν οι εβραίοι τοκογλύφοι. Είναι γνωστό πως από πολύ νωρίς, από την εποχή των σταυροφοριών ήδη, οι Βασιλείς της Μεγάλης Βρετανίας, και κατά συνέπεια και το Ηνωμένο Βασίλειο ήταν χρεωμένο στους εβραίους τοκογλύφους.

Ετσι δεν θα πρέπει να μας προκαλεί έκπληξη η στάση που κράτησαν οι επίσημες Αγγλικές αρχές και οι επίσημοι εκπρόσωποι της σε ό,τι αφορά την Ελληνική Επανάσταση του 1821. Η οποία στάση εκινείτο ανάμεσα στην υπέρ των τούρκων ουδετερότητα και την έμπρακτη ανθελληνική δράση που φτάνει έως και το συντονισμό σφαγών Ελληνικών πληθυσμών από τους τούρκους υπό Βρετανική καθοδήγηση.

Το ότι η στάση των εκπροσώπων της Μεγάλης Βρετανίας δεν ήτο ούτε τυχαία, ούτε "προσωπική" επιλογή αποδεικνύεται από την καθολικότητα της. Αλλωστε ένας άνθρωπος που ήτο σε θέση να γνωρίζει καλά πρόσωπα και πράγματα της εποχής, ο πρωτεργάτης της Επανάστασης του '21 Παλαιών Πατρών Γερμανός παριγράφει την στάση των Βρετανών με τρόπο που δεν χωρά ούτε παρερμηνείες, ούτε διαστρεβλώσεις με τα εξής λόγια: *"Οι Αγγλοι πρόξενοι ήταν Τούρκοι απέναντι των Ελλήνων".*

Υπό το πρίσμα αυτό πασίγνωστη είναι η στάση του Αγγλου αρμοστή Μαίντλαντ στα Εφτάνησα (που ως γνωστόν εκείνη την εποχή ανήκαν στο Ηνωμένο Βασίλειο) και θα ήταν περιττό να ασχοληθούμε εκτενέστερα με αυτήν. Αξίζει όμως να αναφέρουμε τον Αγγλο πρόξενο στην Σμύρνη ο οποίος, όπως καταγράφει ο Πουκεβίλ στην "Ιστορία της Ελληνικής Επαναστάσεως", όταν κατέπλευσε μετά την κήρυξη της Επαναστάσεως Ρωσσικό πλοίο στο οποίο επέβαιναν 50 Εφτανησιώτες- οι οποίοι σημειωτέων ήσαν Βρετανοί υπήκοοι - εκείνος όχι μόνο δεν τους προστάτευσε αλλά επέτρεψε στους τούρκους να τους συλλάβουν ανενόχλητοι και τους περισσότερους από αυτούς να τους κατακρεουργήσουν.

Ο Π. Χιώτης στην "Ιστορία του Ιονίου Κράτους" γράφει για τον Αγγλο πρόξενο στην Πρέβεζα και τον αιμοβόρο τοποτηρητή της Λευκάδος Τεμπλ πως αμφότεροι *"πρωτοστατούσαν εις βοήθεια των απίστων και κατασκοπείας των Ελληνικών κινημάτων"*

Η στάση αυτή της επισήμου Αγγλίας ανάγκασε ακόμη και Βρετανούς πολιτικούς να ασκήσουν κριτική στην κυβέρνηση τους. Ο Βρετανός πολιτικός Μέντελσον, εκφραστής μίας άλλης τακτικής έναντι των Ελλήνων - η οποία είναι συζητήσιμο κατά πόσον ήτο πράγματι φιλελληνική - έγραφε αναφερόμενος στον Βρετανό πρεσβευτή στην Κωνσταντινούπολη Στράντφορντ, ο οποίος ως γνωστόν συμβούλευε το Σουλτάνο για το πως θα εξουδετερώσει ευκολότερα τους Ελληνες Επαναστάτες: *"Η προσωπική αυτού εν Κωνσταντινούπολει θέσις ην τοσούτον ανώμαλος, ώστε ηδύνατο να λαλεί δίκην Μέντορος προς τους Τούρκους. Γνήσιος Τόρρυς και αδιάλλακτος πολέμιος των φιλελεύθερων στοιχείων, άτινα υπεστήριζον τον Ελληνικό αγώνα, ελάλει πάντοτε περί των Ελληνων ως συναγελασθέντος συρφετού και αναφανδόν καθομολόγει τας υπέρ της νίκης των Τουρκικών όπλων ευχάς του".*

Αλλά αυτός που ξεπέρασε όλους τους προη-

γούμενους σε μισελληνισμό και απροκάλυπτο φιλοτουρκισμό, με μόνο αντάξιο του ίσως τον Μαιντλαντ ήταν ο Αγγλος πρόξενος στην πόλη της Πάτρας Γκρην. Ο οποίος δεν ήταν μόνο *"τυφλό όργανο της κατασκοπίας των Τούρκων"*, όπως γράφει ο Παλιών Πατρών Γερμανός αλλά και κοινός λωποδύτης του κοινού ποινικού δικαίου, αφού αποδείχθηκε καταχραστής, λαθρέμπορος και κοινός πλιατσικολόγος, πάντα εις βάρος των Ελλήνων.

Το εν λόγω άτομο έστειλε ταχυδρόμο στο Σουλτάνο στις 31 Μαρτίου του 1821 για να τον ειδοποιήσει πως είχε ξεσπάσει Επανάσταση στη Πελοπόννησο. Οταν δε οι επαναστατημένοι Ελληνες πολιόρκησαν το κάστρο της Πάτρας, και ήταν επί θύραις η κατάληψη του, ο Γκρην, μόλις το αντελήφθη έστειλε τον αδελφό του Μπάρτολντ και ειδοποίησε τον Γιουσούφ Πασά. Και όχι μόνο τον εκάλεσε να να επέμβει χωρίς αναβολή, αλλά του έστειλε και τα δίχρωμα σημεία που χρησιμοποιούσαν οι Ελληνες, ώστε να τα χρησιμοποιήσουν και οι τούρκοι για να επιφέρουν σύγχυση.

Παράλληλα, για να κάμψει το ηθικό των Επαναστατών και να τρομοκρατήσει τον άμαχο Ελληνικό πληθυσμό διέδωσε πως πολυάριθμος τουρκικός στρατός κατέβαινε από την Αιτωλοακαρνανία με την υποστήριξη ισχυρού τμήματος του τουρκικού στόλου.

Οταν τελικά μετά από τις ξεκάθαρα μισελληνικές ενέργειες του Γκρην, ενέργειες όχι ουδέτερου παρατηρητή αλλά ενεργού συμμάχου των τούρκων και θανάσιμου εχθρού των Ελλήνων, πέτυχε ο Γιουσούφ Πασάς να ανακαταλάβει την Πάτρα, πολλά γυναικόπαιδα ζήτησαν καταφύγιο στα Προξενεία των ξένων κρατών που εβρίσκοντο εκεί. Ο Γκρην έκλεισε με απάνθρωπο τρόπο τις πύλες του προξενείου με αποτέλεσμα εκατοντάδες γυναικόπαιδα να κατακρεουργηθούν από τα κτήνη του Γιουσούφ Πασά.

Για του λόγου το αληθές ιδού τι γράφει ο αψευδής μάρτυρας, ο Παλαιών Πατρών Γερμανός: *"Ο κονσόλος Γκρην και οι υπάλληλοι του, ομοίως και ο Ισπανός κόνσολος, Ενρίκος Σελίν, οίτινες εκ πρώτης αρχής μετεχειρίσθησαν μύριας επιβολάς και προδοσίας κατά των Ελλήνων, ευρόντες την ημέραν εκείνην καιρό, εγύμνωσαν πολλά οσπήτια και εργαστήρια, τα οποία ήσαν γεμάτα από διάφορα πράγματα, και ένεκα τούτου και και δια την φυσικήν του προς τους Ελληνας κακίαν, ο Γκρην έδειξε παν είδος απανθρωπίας εις εκείνην την περίστασιν, επειδή εζήτησαν τινές γυναίκες αδύνατοι με ανήλικα βρέφη να καταφύγωσιν εις το Κονσολάτον του, και τας εδίωξε και τας έκλεισεν έξω. Απεναντίας ο Γαλλικός Κόνσολος Μπουκοβίλ (Πουκεβίλ) εφέρθη φιλανθρώπως και εφύλαξε πολλούς αδυνάτους με το πράγμα των."*

Ο Γάλλος πρόξενος Πουκεβίλ, αυτόπτης μάρτυρας όπως αναφέραμε παραπάνω, γράφει στην Ιστορία της Ελληνικής Επαναστάσεως *"Ουδέποτε παρετηρήθη θέαμα τόσο φρικώδες! Πτώματα άνευ κεφαλών, μέλη διεσπαρμένα, τεμάχια σαρκών εδείκνυον την οδόν... Ωλίσθαινεν ο διαβάτης πατών επί έλους εκ πεπηγότος αίματος κεκαλυμμένου υπό σποδού. Αλλαχού η οδός ήτο πλήρης επίπλων και εμπορευμάτων κατακαέντων... Στρατιώται και μαύροι επλήρουν την ατμόσφαιραν δια των αλαλαγμών αυτών. Α! όχι! Ουδέποτε τοιαύται εικόνες έθλιψαν την όρασιν ανθρώπων!"*

Ο Δ. Κόκκινος γράφει με την σειρά του: *"Παντού ευρίσκοντο μεταξύ των ερειπίων και δρόμων πτώματα αποκεφαλισμένα: πλήθη γυναικών ηχμαλωτίσθησαν. Γυναίκες ητιμάζοντο και εφονεύοντο. Αλλαι επωλήθησαν εις δημοπρασίαν"*. Για να συμπληρώσει ο Μακρυγιάννης, επίσης αυτόπτης μάρτυρας, με τα "Απομνημονεύματα" του: *"Εις την Ντογάνα (τελωνείο) κουβαλιώταν ο κόσμος και γιόμωσε η θάλασσα γυναικόπαιδα ως τον λαιμό μέσα... Βλέπουμε από αγνάντια (σ)την Πάτρα φωτιά πολύ και κανονισμούς (κανονιοβολισμούς) και ντουφεκίδι ... μπήκε ο Ιουσούφ Πασάς μέσα στην Πάτρα και τη ρήμαξε και αφάνισε τους κατοίκους> Και στην Αρτα φέραν τα κεφάλια των Πατρινών εκεί να τα πάνε του Χουρσίτ. "* Ως απόδειξη πως "οι τουρκοι δεν είναι άνθρωποι, είναι θεριά" αναφέρεται η περίπτωση του Μήτρου Βεγόπουλου που όταν τους συνέλαβαν οι τούρκοι άναψαν φωτιά και υποχρέωσαν τους υπόλοιπους Ελληνες αιχμαλώτους να ψήσουν ζωντανούς τον ένα μετά τον άλλο.

Η στάση του Αγγλου πρόξενου Γρην στα φοβερά μαρτύρια πού υπέφεραν οι Ελληνες; Ο Πουκεβίλ γράφει: *"(οι Αλβανοί) συνέλεξαν σάκκους κεφαλών και ώτων, συνέλαβον τριάκοντα Ζακύνθιους χωρικούς ειρηνικώς καταγινόμενους εις τα έργα αυτών, ους ανεσκολόπισαν ζώντας υπό τα παράθυρα του προξένου της Μεγάλης Βρετανίας και ενώπιον του αδελφού του πρακτόρος αυτού"*. Τριάντα Ζακυνθινούς που ήσαν Βρετανοί υπήκοοι...

Ειναι γνωστό δε πως ο Γκρην εισηγείτο τον Γιουσούφ τον θάνατο και μόνο των Ελλήνων, ενώ ο Γιουσούφ για να τον ευχαριστήσει και να του δείξει πως ελάμβανε πολύ σοβαρά τις υποδείξεις του έσφαξε έξι Ελληνες μπροστά στην πόρτα του Γκρην και ενώ ο τελευταίος έφευγε από το σπίτι του. Παράλληλα ο Γκρην παρέδωσε στον Γιουσούφ Πασά κατάλογο επιφανών Πατρινών οι οποίοι κατά την γνώμη του επεβάλλετο να σφαγούν.

Ο Γκρην βέβαια είχε μεταξύ άλλων και εντελώς ιδιοτελείς λόγους να θέλει την εξόντωση των Ελλήνων, αφού με αυτόν τον τρόπο δεν πλήρωνε τις σταφίδες των Πατρινών χωρικών που είχε ήδη παραλάβει, ενώ μπόρεσε να λεηλατήσει τα σπίτια και τα καταστήματα των Ελλήνων της Πάτρας. Γράφει ο Παλαιών Πατρών Γερμανός στην επιστολή διαμαστυρίας που συνέταξε για τις ενέργειες του Γκρην: *"Σε εζητήσαμεν*

Τους ηρωϊκούς αγώνες του Ελληνισμού για την ανεξαρτησία του πάντα υπέσκαπτε η Αγγλία

να πληρώσεις τς σταφίδας των ομογενών μας, όπου είχες προαγορασμένας και οι διορίαι της πληρωμής ήσαν προαπερασμέναι και απεκρίθης ότι δεν πληρώνεις.... Τέλος πάντων (οι Οθωμανοί) έβαλαν πυρκαϊάν εις όλην την πόλιν δια της παρακινήσεως σου, ότε όλο το πράγμα, τόσο των οσπητίων, όσο και των εργαστηρίων καθώς και του εμπορικού συστήματος, ηρπάγη μεν παρά των Οθωμανών, τα περισσότερα δε από τους ανθρώπους σου και ούτως κατεστράφη όλη η πόλις."

Ετσι ο Γκρην, άξιος πρόγονος των μακελάρηδων της Κύπρου και ένδοξος εκπρόσωπος της γηραιά Αλβιόνος για την οποία πολεμήσαμε σε δύο παγκόσμιους πολέμους για να γνωρίσουμε την Εθνική καταστροφή μετά τον πρώτο και τον Εμφύλιο μετά το δεύτερο, οδήγησε σε μαρτυρικό θάνατο χιλιάδες Ελληνες, άλλους δε στα σκλαβοπάζαρα, άλλους στην προσφυγιά και την δε Πάτρα την παρέδωσε στην πυρά. Γι' αυτό και για τα άλλα έργα του Γκρην και της Αγγλίας ας θυμηθούμε τα παρακάτω λόγια: *"Ω ευγενής και φιλάνθρωπος Αγγλία! Ιερά γη της αρετής! Κραυγή αγανακτήσεως από των ακτών της Ελλάδος εκπεμπόμενη ουδε το πολλοστών των δεινών, άτινα οι πράκτορες σου προξενούν εις τα τέκνα αυτής, θα δυνηθή να σοι εκφράση!"*

Δημήτριος Ν. Καραγιάννης

Η "ΑΟΡΑΤΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ"

Τα ρεύματα δυνάμεων που εξαπολύθηκαν στον πλανήτη για την υποδούλωση της ανθρωπότητας και την μετατροπή της υδογείου σε στρατόπεδο καταναγκαστικής εργασίας προς όφελος μιας παγκόσμια ολιγαρχίας, δεν είναι μόνο μεταπολεμικά. Απλά ο Β Μεγάλος Πόλεμος ήταν μία μεγάλη μάχη των Δυνάμεων της Παράδοσης εναντίον των Δυνάμεων της Διάλυσης που ελέγχουν και κατευθύνουν αυτά τα ρεύματα. Η έκβασή του, έδωσε την δυνατότητα στην παγκόσμια ολιγαρχία να λειτουργεί απροκάλυπτα και με αυξημένη κτηνώδη σκληρότητα. Ομως, οι προσπάθειες των σκοτεινών εξουσιαστικών κέντρων, έχουν ξεκινήσει περισσότερο από 250 χρόνια πριν!

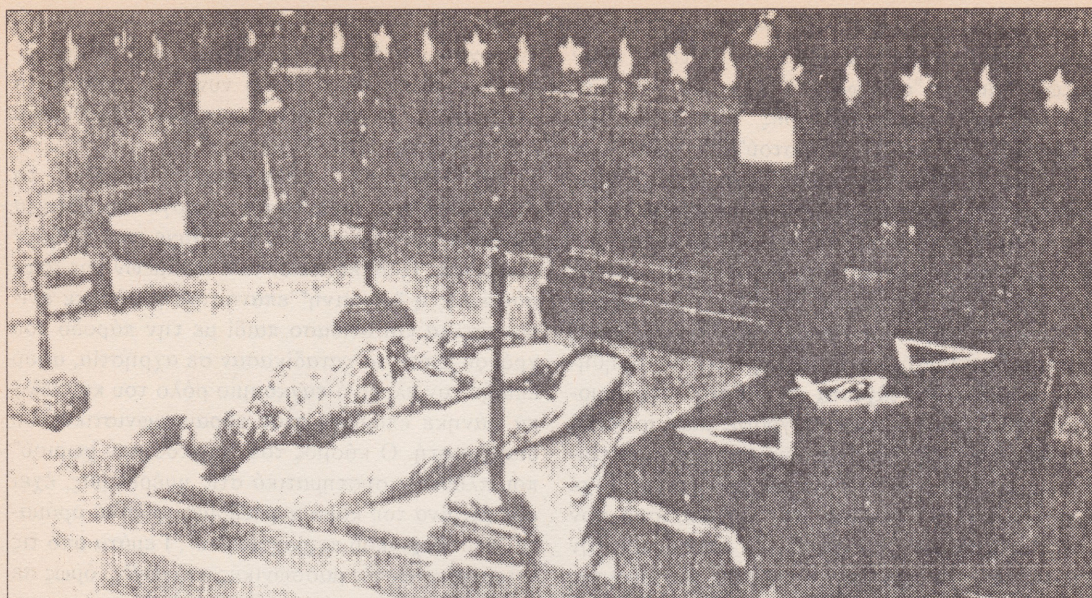
Οταν στα 1717 η Σκωτσέζικη Μασσωνία ανέμειξε την Εβραϊκή λειτουργική και συμβολική με κάποια τροποποιημένα σύμβολα των Ναϊτών και των Ροδοσταύρων, με βαθιά και μακροπρόθεσμη προπαγανδιστική προοπτική, φάνηκε ότι οι επιδράσεις της είχαν πλέον ευρύτερη ανταπόκριση. Η εβραϊκή σπείρα που αποτελούσε τον σκληρό πυρήνα της Μασσωνίας επέτυχε να υπαγάγει το μασσωνικό πλέγμα κάτω από τον έλεγχο των σιωνιστικών δυνάμεων, που απεργάζονται την υποδούλωση του πλανήτη. Εκτοτε, με αύξουσα μεθοδικότητα και σφοδρότητα η Μασσωνία λειτουργεί για την εφαρμογή των σκοτεινών σχεδίων της Αποσύνθεσης, σχεδίων που οδηγούν στην βέβαιη καταστροφή του Ελληνογενούς Ευρωπαϊκού Πολιτισμού και την επικράτηση των εχθρών του. Αυτή είναι η κορυφαία φάση του αντιανθρώπινου και φθοροποιού κοσμικού κύκλου, που η Ινδική κοσμολογία ονομάζει: "Κάλι Γιούγκα".

Οφείλουμε βεβαίως, να προσεγγίσουμε εξεταστικά την ιστορική τροχιά της Μασσωνίας, εξάγοντας προσεκτικά συμπεράσματα δίχως προκαταλήψεις ή μεγενθυντικές μυθοποιήσεις. Υπήρξε τελικά, έργο των "εγκυκλοπαιδιστών" και της Μασσωνίας η Γαλλική επανάσταση; Ή απλά η Μασσωνία υπηρέτησε πιστά και πειθήνια μιαν άγνωστη, ανώτερή της δύναμη, υψίστου βαθμού, που εξασκούσε τον απόλυτο έλεγχο και έδινε τις διαταγές (τις οποίες ήταν αδύνατο να μην εκτελέσουν πιστά οι εντολοδόχοι). Στα τέλη του 18ου αιώνα εμφανίστηκε στην Γαλλία μια μυστική εβραιοκαββαλιστική προσωπικότητα, που άκουγε στα ονόματα "Δόκτωρ Φάλκε", "Φάλκ" ή "σεϊχης Φάλκ", με προέλευση την "εγγύς Ανατολή". Στους κύκλους "Κοινωνικής επιρροής" ήταν επίσης γνωστός με τον τίτλο "Αρχηγός όλων των εβραίων". Καμιά πόρτα δεν έμεινε κλειστή μπροστά του! Διηύθηνε τις "συνεδρίες" των πλέον μυστικών και εσωτερικών κύκλων των μασσωνικών στοών, τις οποίες καθοδηγούσε ενορχηστρωτικά. Ηδη, μετά την ολοκληρωτική ανάμειξη της εβραϊκής συμβολικής, λειτουργικής και αποκρυφολογίας στην μασσωνική πρακτική (από τους σκωτσέζους μασσώνους στα 1717), είχε ωριμάσει πλήρως ο εξεβραϊσμός των μέσων και διαδικασιών σκέψης στις περισσότερες στοές, παράλληλα με τον ψυχοπνευματικό εξεβραϊσμό των μη Ιουδαίων μασσώνων. Ετσι ο προαναφερόμενος Εβραίος "σεϊχης" διέθετε άριστο δίαυλο πλήρους επικοινωνίας.

Ο αρχισυνωμότης αυτός προετοίμασε, επέβλεψε και ήλεγξε την Γαλλική επανάσταση σαν απεσταλμένος της αόρατης και ύπουλης πανεβραϊκής ταλμουδογενούς δύναμης, που έχει τυλίξει στους ιστούς της τον κόσμο ολόκληρο. Είναι βέβαιο ότι οι περιβότοι "μεμυημένοι" στα μασσωνικά μυστικά, Καλιόστρο, Μαρκήσιος Ντε Σαντ και "κομης" του Αγίου Γερμανού (Σαιν Ζερμαίν), υπήρξαν εντολοδόχοι του!

Ποιός κατηύθυνε τον άνθρωπο αυτό, ποιός προετοίμασε την πορεία του; Ποιά δύναμη φρόντισε να του ανοίξει τις "πύλες" των μηχανισμών ενός τεράστιου κράτους και μιάς ολόκληρης κοινωνίας; Φυσικά η "άνωθεν" και "έξωθεν" αποσυνθετική δύναμη με την παγκόσμια διασπορά και την τρομακτική επιρροή του χρήματος που διαθέτει.

Στο βιβλίο του "Αόρατοι κυβερνήτες και μυστικές εταιρείες", ο Σερζ Ουτέν παραθέτει κάποια αποσπάσματα των απομνημονευμάτων του επαναστάτη δημάρχου Παρισίων, του Μπαϊγύ (που έπεσε θύμα της "επαναστατικής μηχανικής", όταν η δεύτερη γεννια επαναστατών, βιαιότερη

και πιό αδίστακτη από τήν δική του, τον οδήγησε στην γκιλλοτίνα επί "Τρομοκρατίας"). Ο δήμαρχος των "αβράκωτων" γράφει λοιπόν: "Υπάρχει μιά αόρατη γεννήτρια που φέρνει στην κυκλοφορία ψευδείς ειδήσεις, ώστε να μην λύνονται ποτέ οι εντάσεις. Αυτή η γεννήτρια, λειτουργεί με ένα μεγάλο αριθμό πρακτόρων, με πολύ χρήμα και κατω από μία πανίσχυρη πνευματική διεύθυνση, για να μπορέσει να πραγματώσει το αποτρόπαιο σχέδιό της. Κάποια ημέρα, θα μαθευτεί ο κολασμένος εγκέφαλος και πρωταίτιός της."

Αυτή η τρομερή διαπίστωση του αφελούς ονειροπόλου δημάρχου, όταν τα οράματά του κατέρρευσαν στην φρίκη της συνειδητοποίησης "του που συμμετείχε", δείχνει το μέγεθος της παγκόσμιας συνωμοσίας εκείνη την εποχή και προϊδεάζει για την σημερινή παγκόσμια κατάσταση.

Τώρα, μετά τον Β Μεγάλο Πόλεμο, οπότε φανερά και ανεμπόδιστα οι εβραιοσιωνιστικές δυνάμεις έχουν το "πάνω χέρι". Ακόμη, ο φημισμένος "ήρωας" της Γαλλικής και Αμερικανικής επανάστασης, ο Λαφαγιέτ, είχε διακηρύξει στις 24 Ιουλίου του 1789: "Ενα αόρατο χέρι καθοδηγεί τον όχλο".

Είναι ξεκάθαρα ολοφάνερο ότι, πολλοί από τους Γάλλους που συμμετείχαν στην επαναστατική "πλευρά", δεν είχαν - ούτε καν επιπόλαια - πλήρη αντίληψη του δρώμενου! Απλά στην εξέλιξη του ανάλγητου εγκλήματος και της κτηνωδίας που ακολούθησε, κάποιοι απ'αυτούς κατάλαβαν πόσο αφελείς και παιδιάστικοι ήταν οι σκοποί τους, όργανα στην ουσία των σκοτεινών δυνάμεων.

Οι "Φωτισμένοι" (ιλλουμινάτοι) της Βαυαρίας βρίσκονται επίσης στην εστία των γεγονότων. Η κρυφή τους συμμετοχή στο δρώμενο της επανάστασης, προβάλλει στον συμβολικό όρο "Δια - φωτισμός" , με τον οποίο καθορίζεται ή ιδεολογικοπολιτική και εκπαιδευτική ζύμωση, που προηγήθηκε της βίας. Ακόμη, η μυθοσυμβολική επίδραση της κατήχησής τους, είναι πρόδηλη στον όρο: "Εκατονταετία του φωτός", με τον οποίο χαρακτηρίζεται η δήθεν δημιουργική περίοδος σκέψης που παρήγαγε η "αστοδημοκρατική" κοσμοθεώρηση. Την οργάνωση των Ιλλουμινάτων και την μεθοδολογία τους ακολούθησε ο Μαρδοχαίος Κεσιλί "Κάρλ Μαρξ" (ομόφυλος του Εβραίου ιδρυτή τους Αδάμ Βαϊσχάουπτ) αλλά και ο αρχιμπολσεβίκος Λένιν!

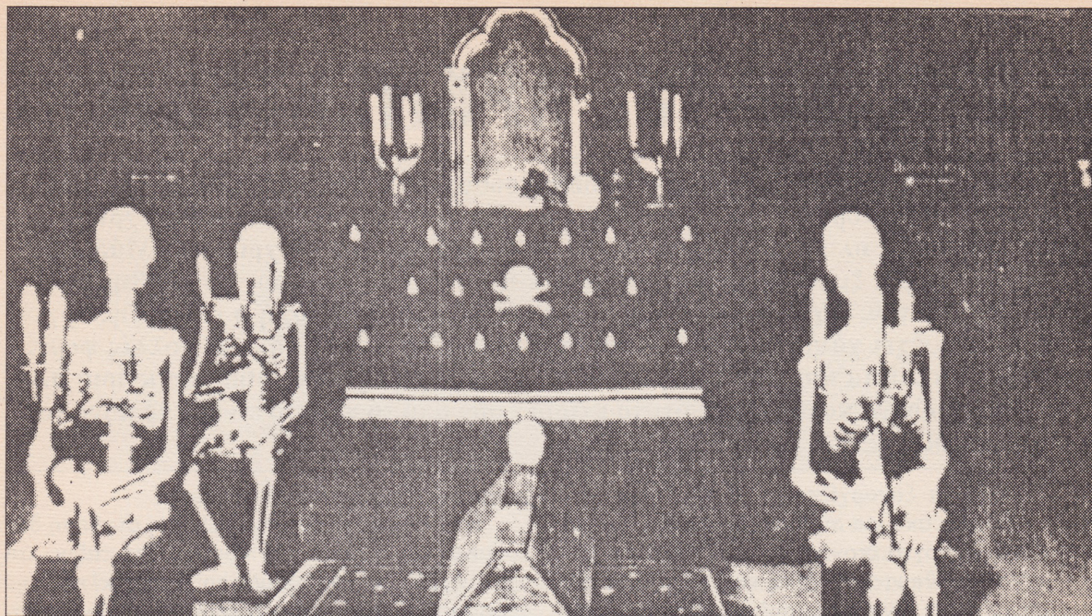
Οι Ιλλουμινάτοι ανέφεραν μιά επερχόμενη, αναγκαία και διαρκείας 2 "τουλάχιστον" γενεών "φρικτή δικτατορία" (τα εισαγωγικά ορίζουν την φράση τους) - ας σκεφτεί ο αναγνώστης την μπολσεβίκικη Σοβιετία - και την εγκατάσταση μιάς "κυβέρνησης δίχως κυβέρνηση" στο πνεύμα της "Ισότητας - Ελευθερίας - Αδελφότητας", στο "Βασίλειο της Λογικης". Ιδού τα μασσωνοφιλελεύθερα οράματα της Γαλλικής Επανάστασης, φρικιαστικά πραγματωμένα στις μεταπολεμικές ημέρες μας. ΟΗΕ υπό την επικυριαρχία των ΗΠΑ, υπό την επικυριαρχία των Σιωνιστικών ομίλων "Μπίλντεμπεργκ" και "Τριμερούς", κάτω από την αφανή διεύθυνση του σκληρού πυρήνα του ταλμουδικού Εβραϊκού μεσσιανισμού: Να η παγκόσμια υπερκυβέρνηση χωρίς κυβέρνηση, που διακηρύττει και επιβάλει την "ελευθερία" (της α-

γοράς της πλουτοκρατίας), την "ισότητα" (των φυλών) και την "αδελφότητα" (των Εθνών), διαλύοντας τις φυσικές διαφορές, στο όνομα της "Λογικής" του "πολιτικά σωστού". Το ευκταίο όραμα των Ιλλουμινάτων περιγράφει τον μεταπολεμικά κόσμο, με ανατριχιαστική ακρίβεια!

Ο Ναπολέον Βοναπάρτης, υπήρξε επίσης μεμυημένος στον "Αδελφότητα των φωτισμένων της Βαυαρίας" και σε άλλες στοές. Ο φιλόδοξος δυναμικός αξιωματικός, αναζήτησε τις χρήσιμες για την προώθησή του δυνάμεις, που τον βοήθησαν να εξελιχθεί τάχιστα σε "ύπατο" της δημοκρατικής Γαλλίας. Ετσι διέγραψε μιάν ανοδική πορεία μοναδική, έλαμψε, κυριάρχησε, συνετρίβει και έσβησε σαν φλεγόμενος μετεωρίτης. Είχε προσπαθήσει να ξεφύγει τον εναγκαλισμό των τέως "προστατών" του και έδειξε ολοφάνερα την αποστροφή του προς τον εβραϊσμό, πιστεύοντας ότι η εξουσία και οι πιστοί οπαδοί του ήσαν αρκετά δυνατοί για να τον στηρίξουν. Αυτοστέφθηκε αυτοκράτορας και στην θέση της "αριστοκρατίας του αίματος" που αφάνισε η επανάσταση, προσπάθησε να στήσει μιάν "αριστοκρατία της πολιτείας". Ομως, η σιωνογενής "δημοκρατία" και οι υποκινητές της, όσο κι αν ξαφνιάστηκαν από την μεταστροφή του, δεν έπαψαν να ζητούν τα επιτόκια. Από το 1812 όχι μόνον έχασε την υποστήριξη ή την ανοχή των "μυστικών εταιρειών", αλλά δέχθηκε τις κλιμακούμενες επιθέσεις τους. Εκτοτε ξεκίνησε η φρενήρης πτώση του, το Βατερλώ ήταν απλά μιά σφραγίδα τιμωρίας. Ο αρχιμασσώνος και παθιασμένος τουρκόφιλος "δούκας του Ουέλιγκτον", ο "νικητής" του, ένας "κάτω του μετρίου" στρατιωτικός ηγέτης, δεν ενίκησε τακτικά τον Κορσικανό! Απλά καρπώθηκε από τις συσσωρευμένες αδυναμίες και "συμπτώσεις" που αδυνάτισαν τον αντιπαλό του, μετά από "τυχαίες" παραλείψεις κάποιων στιγμιαία "ανίκανων."

Μετά την Γαλλική Επανάσταση, η Ευρώπη και ο Απολλώνιος πολιτισμός της (καθώς καη μεταναγεννησιακή του "μεταγραφή", ο φαουστιανός πολιτισμός του γερμανισμού), αποσυντέθηκαν κλιμακωτά και συνεχίζουν να φθείρωνται μεθοδικά, σπρωγμένοι στο τέλμα του "Διαφωτισμού" και των παραγώγων του. Ζούμε στο ζενίθ της "εποχής του - μασσωνικού - φωτός", στην κορύφωση του οικουμενικού "ανθρωπισμού" και της εγκληματικής του απανθρωπιάς, στην ξέφρενη επιβολή της "δικτατορίας των Ιλλουμινάτων" της "Νέας Εποχής". Το δρόμο της τωρινής φθίσης, τον άνοιξαν οι "εγκυκλοπαιδιστές" αμύντορες της εκπαίδευσης των λαϊκών μαζών και τον συνεχίζουν οι "εκσυγχρονιστές και ανανεωτές της παιδείας" σήμερα! Και εκείνοι και οι νυν,ε ίναι μασσώνοι που εξωθούν τα πράγματα στην ίδια κατεύθυνση, εκφραστές των ίδιων δυνάμεων.

Η Γαλλική Επανάσταση υπήρξε το "αριστούργημά" τους, το τέλειο έργο τους. Με τα σκύβαλα και το πύον που παρήγαγε μιας ταϊζουν έως τώρα. Το άλλο παιδί των δυνάμεων της αποσύνθεσης η "κόκκινη" επανάσταση, φάνηκε ανίκανο αλλά και ατίθασο παιδί με την πάροδο του χρόνου. Ετσι, το καταδίκασαν σε αχρηστία, αφού έπαιξε τον ελεεινό παγκόσμιο ρόλο του και τελικά φάνηκε επιζήμια στον εβραιοσιωνιστικό του διαχειριστή. Ο κόσμος του "παγκόσμιου χωριού" που πλάθεται συστηματικά στις ημέρες μας, έχει σαν βιτρίνα του κάποια ψευδομεταφυσικά οράματα "νεοεποχιακού περιεχομένου". Γεμάτα από τις ιστορικά γνωστές μασσωνικές αναγωγές, όμως σε εκσυγχρονισμένη τεχνοκρατική έκδοση και τιτλοδοσία περί: "αναζήτησης", "αφύπνισης", "φώτισης", "υπερβατικού διαλογισμού", "κοσμικής γαλήνης", "ανθρώπων καλής θέλησης" κλπ. Ενα υπερβατικό ψευδοθρησκευτικό κοσμοείδωλο, κατοπτικά αντίθετο με την παραδοσιακή σύλληψη της ενθέου κοσμικής Δυνάμεως. Αυτή αφορά μιαν ιεραρχημένη, υπερβατική αντίληψη της Δυνάμεως και της "Κοσμικής Αυτοκρατορίας" της, που έχει σαν επίγειο αρμονικό αντίτυπο το "Αριστοκρατικό Αυτοκρατορικό Κράτος", αντιδημοκρατικό και αντιλογοκρατικό, θείας εμπνεύσεως, σε πλήρη συντονισμό με τους μεγάλους πνευματικούς οδηγούς του Λευκού Πολιτισμού σε συμφωνία με την Υπερβορεία Απολλώνιο πρωτο παράδοση και τους "Ανώτατους Αγνωστους" του Αρίου θρύλου. Το μασσωνικό όραμα και το κοσμοείδωλο - σχέδιο του, είναι αντίθετα "άψυχο", παράγωγο της λογοκρατίας, υλιστικό στην βαθύτερη ουσία του, αθεϊστικό στην εφαρμογή του και έντεχνα πασπαλισμένο με μαγικοσυμβολικά εβραϊκά στοιχεία. Είναι μια "θρησκεία χωρίς θρησκευτικότητα", μια "αντιπαράδοση" και τεχνητή αφαιρετική σύνθεση στην υπηρεσία των δυνάμεων της αποσύνθεσης, μια καλοσχεδιασμένη "μηχανική" αντιστροφής των αξιών. Μια σύλληψη, που έχοντας στόχο την αποϊεροποίηση κάθε στοιχείου ιερότητας, είναι στην ρίζα της σατανική και ανάγει στο βάθρο των ιερών τα δικά της ψευδομορφώματα. Το εβραιομασσωνικό κοσμοείδωλο σ'όλη του την ιστορική έως τώρα εξέλιξη, είναι μια ελευθεριάζουσα αλλά ανελεύθερη αναρχική διαστροφή, ενάντια στην Ηλιακή, Ιεραρχική Δύναμη και στο Πνεύμα της Αρμονίας που την καθοδηγεί. Είναι μια δυνα-

μική διευθυνόμενη κρυφά από ένα αντί-θετο και αντίπαλο είδος "Ανώτατων Αγνώστων", καθοδηγητών. Μια δυναμική, που έχει για σκοπό της μιάν υφήλιο κατοικούμενη από μειγάδες, μπάσταρδους δούλους με μασσώνους επιστάτες, εβραιόφιλους διευθυντες και άρχοντα τον "εκλεκτό λαό" υπό τον Βασιλέα του Παγκόσμιου Ισραήλ.

Αυτός είναι ο στόχος της σατανικής και υποχθόνιας συνωμοσίας που εξυπηρετεί το μασσωνικό δίκτυο με τον εξοντωτικό πόλεμο όλων εναντίων όλων σαν πρωτο βήμα, ώστε να προκύψει μέσα στα ερείπια ένα είδος άμορφής μάζας "σκουπιδοφάγων", εξαθλιωμένων ανθρώπων χωρίς θρησκεία, χωρίς πίστη, χωρίς προέλευση και σκοπό, που θα χειρογωγούνται σαν κοπάδια κτηνών με την προπαγάνδα των "διεθνών" Μ.Μ.Ε. Μια θλιβερή αγέλη "γκόϊμ", μη εβραίων, δούλων στους εβραίους αφέντες. Ιδού ο Ταλμουδικός μεσσιανικός παράδεισος.

Ο Μεγάλος Σαμάνος του συγχρόνου Αρίου κόσμου, ο Ιούλιος Εβολα (σαμάνος διότι είχε την Γνώση και επικοινωνούσε με την Δύναμη, οπότε μπορούσε να "σημαίνει", δηλ.να εξηγεί, να καθοδηγεί, να ερμηνεύει), ο "Μαύρος Βαρώνος" μας τονίζει: "Μετά την Γαλλική επανάσταση, η Μασσωνία έγινε ολότελα αθεϊστική και λογοκρατούμενη". Είναι δηλ άδεια από τα στοιχεία της Κοσμικής Δύναμης, ένα φτιασιδωμένο κομμάτι της αντι- παράδοσης, μιά βιτρίνα του αρνητικού ταλμουδικού κοσμοειδώλου. Μιάν έμμεση αλλά σαφέστατη επιβεβαίωση των λόγων του, βρίσκουμε στην αφήγηση του γνωστού μασσώνου, μαθητή και φίλου του αρχι- Ιλλουμινάτου Αδάμα Βαϊσχάουπτ, του "αριστοκράτη" φον Κνίγγεστα 1848: "Ολοι οι Εβραίοι κατενόησαν πως η Μασσωνία ήταν ένα μέσον για την συμπαγή θεμελίωση της μυστικής τους παγκόσμιας αυτοκρατορίας"!

Επιπλέον ο Διδάσκαλος Εβολα, στο βιβλίο του "Τρία στοιχεία του Εβραϊκού προβλήματος" παραθέτει τα λόγια του πιό διάσημου Εβραίου της Ιστορίας, του Μάρδοχαίου - Μάρξ: "Ο εβραϊκός ιός διαδόθηκε στο αίμα των μη - εβραίων. Ποιά είναι η πρακτική τάση των Εβραίων; Η ιδιοτέλεια.

Ποιός είναι ο επίγειος θεός τους; το χρήμα. Ο Εβραίος ήδη έχει εξελιχθεί μέσω της εβραϊκής σοφίας, κυριάρχησε στην δύναμη του χρήματος και μέσω αυτής έκανε το χρήμα παγκόσμια δύναμη. Ετσι, κατόπιν το πρακτικό Εβραϊκό πνεύμα έγινε πρακτικό πνεύμα των χριστιανικών λαών. Οι Εβραίοι τόσο πολύ εξελίχθηκαν και χειραφετήθηκαν όσο οι χριστιανοί έγιναν Εβραίοι. Ο θεός των Εβραίων παγκοσμιοποιήθηκε, έγινε ο θεός της Γης, ο θεός του κόσμου. Η εμπορική συναλλαγή είναι ο αληθινός θεός των Εβραίων".

Ο μεγάλος Εζρα Πάουντ το έθεσε απλούστερα αλλά το ίδιο ξεκάθαρα: "Η τοκογλυφία είναι ο θεός του εβραϊσμού". Αυτή είναι η πυρηνική ουσία του εβραϊκού κοσμοειδώλου: Ο "χρυσούς μόσχος", ο παμφάγος Μαμμωνάς , ο ανθρωποβόρος και ο παιδοκτόνος Μολώχ, οι πραγματικές μορφές του Γιαχβέ δίχως την "ουράνιο μάσκα" του. Οι εβραιοσιωνιστές είναι οι ιερείς του και οι λευίτες του!

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ

Οι αλχημιστές στο παρελθόν προσπαθούσαν με διάφορους τρόπους να μετατρέψουν τον μόλυβδο σε χρυσάφι. Κατά παρόμοιο τρόπο οι αρχιτέκτονες χρησιμοποιώντας απλά υλικά δημιουργούν κάτι πιο πολύτιμο απ' το χρυσάφι: Μάρμαρο, τούβλα, σίδερο, ξύλο συνδυάζονται μαζί και συνθέτουν πύργους συναισθημάτων, δηλαδή με απλά λόγια, κτίρια. Δυστυχώς στην σημερινή εποχή η τέχνη της αρχιτεκτονικής έχει χάσει την αισθητική της. Οι κάτοικοι των πόλεων πολλές φορές βλέπουνε απαίσια και ανούσια γλυπτά σε πλατείες ή έξω από δημόσια κτίρια αλλά αδυνατούν να καταλάβουν ότι το κτίριο πίσω από το γλυπτό είναι από μόνο του ένα γλυπτό!!

Πρέπει να ξαναρχίσουμε να βλέπουμε την αρχιτεκτονική από μια αισθητική - αν όχι ψυχική - πλευρά. Η αρχιτεκτονική είναι η απώτατη αλχημική/συναισθηματική τέχνη και οι επιβλητικές της δημιουργίες είναι φορτισμένες με φοβερή δύναμη. Κάθε γωνία και κάθε καμπύλη είναι φορτισμένη με ψυχική και συναισθηματική δύναμη.

Ο σύγχρονος άνθρωπος είναι περιορισμένος και καταπιεσμένος απλά από όγκο και τίποτα άλλο! Απλά κοιτάξτε γύρω σας: άχρωμα, στείρα πελώρια κτίρια.

Τα σχήματα και οι φόρμες της Κλασσικής και Ευρωπαϊκής αρχιτεκτονικής που περιέχουν συναισθήματα και αρχέτυπα απουσιάζουν απ' την σημερινή κοινωνία. Ο σημερινός άνθρωπος έχει παγιδευτεί μέσα σε τετράγωνα κουτιά που τον αδρανοποιούν. Το να περιβάλλεσαι από μονολιθικές και ανούσιες αρχιτεκτονικές δημιουργίες σημαίνει ότι είσαι ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΣΤΕΓΝΟΣ!

Πώς μπορεί κάποιος να αισθάνεται περήφανος και ζωντανός όταν περιβάλλεται από αντι-περηφάνεια και αντι-ζωή;

Ο Αδόλφος Χίτλερ γνώριζε πολύ καλά την δύναμη που έκρυβε η αρχιτεκτονική. Οταν ήταν νέος ζωγράφιζε απλά σκίτσα αρχιτεκτονικών τοπίων που θα αποτελούσαν την μελλοντική αυτοκρατορία του. Οταν ανέβηκε στην εξουσία έκανε αυτά τα νεανικά σκίτσα πραγματικότητα. Ηταν ένας άνθρωπος που τον γοήτευε το κάλλος και η δύναμη της αρχιτεκτονικής. Ο "νόμος των ερειπίων" που εμπνεύστηκε παραμένει ιστορικά το απώτατο όραμα αισθητικής. Μαζί με τον αρχιτέκτονα Albert Speer ήταν αποφασισμένοι ν' αφήσουν το σημάδι τους στην ιστορία χρησιμοποιώντας αυτή την "αρχή των ερειπίων".

Με την χρήση αγνών υλικών (κι όχι ενισχυμένου τσιμέντου ή ατσαλιού) στην κατασκευή κτιρίων ήταν σίγουρο ότι τα οικοδομήματα θα κατέρρεαν απ' το πέρασμα του χρόνου. Τα ερείπια αυτά όμως θα μαρτυρούσαν τις ηρωϊκές εμπνεύσεις των δημιουργών τους και θα ήταν παράδειγμα για την δημιουργία καινούριων.

Η σωστή αρχιτεκτονική είναι η σύνθεση δύο κόσμων: του Κλασσικού κόσμου της τάξης και του ελέγχου και του κόσμου που εμπερικλείει την προσωπική αξία του αρχιτέκτονα η οποία εκφράζεται μέσα από τις εικόνες που μεταδίδουν τα κτίρια που κατασκευάζει. Δεν πρέπει ν' αγνοούμε την δύναμη της αρχιτεκτονικής. Πάρτε για παράδειγμα τις εκκλησιές (καθολικές και ορθόδοξες): Είναι λογικό ο μέσος άνθρωπος να αισθάνεται ανακούφιση ή ακόμα και έκσταση μπαίνοντας σ' αυτά τα επιβλητικά διαφορετικά κτίρια τα οποία υπερτερούν κατά πολύ από την μετριότητα που τον περιβάλλει στην καθημερινή του ζωή!

Νομίζετε ότι είναι τυχαίο; Κάνετε λάθος! Αυτοί που τις έφτιαξαν γνωρίζουν πολύ καλά την δύναμη της αρχιτεκτονικής.

Οι άνθρωποι ψάχνουν για "ιερά" και τα "ιερά" αυτά πρέπει να είναι εμπνευσμένα και ικανά να εμπνέουν.

Ενα άλλο παράδειγμα είναι μια νεοκλασσική κινηματογραφική αίθουσα ή μια λυρική σκηνή. Παρατηρήστε πόσο πιο εύκολα και ευχάριστα λαμβάνει κάποιος το μήνυμα ενός έργου όταν αυθυποβάλλεται από το μοναδικό μεγαλείο του κτιρίου. Είναι σχεδόν σίγουρος ότι αυτό που θα παρακολουθήσει αξίζει μόνο και μόνο από την επιβλητική ομορφιά του κτιρίου που τον καλωσορίζει όταν εισέρχεται.

Σαν "Αισθητικοί Φασίστες" πρέπει να πολεμίσουμε για το κάλλος, την συμμετρία και την Ψυχική δύναμη των "ιερών" μας. Των κτιρίων που μας περιβάλλουν και αποτελούν ένα μεγάλο μέρος του γενικού περιβάλλοντος μέσα στο οποίο κινούμαστε και ζούμε.

Η ΑΣΕΒΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΑΛΛΟΣ ΕΙΝΑΙ ΒΛΑΣΦΗΜΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΒΛΑΣΦΗΜΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΠΟΥ ΘΑ ΝΙΩΣΟΥΝ ΣΤΟ ΚΟΡΜΙ ΤΟΥΣ ΤΑ ΝΥΧΙΑ ΜΙΑΣ ΑΙΜΑΤΗΡΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗΣ.

"ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ"

Η ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΗ "ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ"

Η κρίσιμη κοσμοθεωρητική στροφή

Η μεταπολεμική ιστορική πορεία οδηγεί στην διαμόρφωση εξαιρετικά κρίσιμων συνθηκών επέκτασης και μετατόπισης του "κέντρου βάρους" της σύνολης κοσμοθεώρησης και του κοσμοειδώλου, καθώς οι κατευθύνσεις και τα στοιχεία της κίνησης στην διαδικασία του παγκόσμιου "γίγνεσθαι" αναδιαρθρώνονται ολοσχερώς. Από τις αρχές του 19ου αιώνα ξεκίνησε και εξαπλώνεται στην ηφήλιο η μασσωνικής - σιωνιστικής προέλευσης κοσμοθεώρηση, που μετά τη λήξη του Β΄ Μεγάλου Πολέμου κυριαρχεί. Η κοσμοθεώρηση της απόλυτης Αιτιοκρατίας, η πίστη στο φυσικό δίκαιο της "ανθρωπότητας" και το τρίπτυχο του μασσωνικού "διαφωτισμού" ("Ελευθερία - ισότης - αδελφότης"), υπήρξαν τα θεμελιώδη στοιχεία των δογμάτων και πεποιθήσεων του οικουμενισμού (μαρξιστικού και αστοφιλελεύθερου) για δύο αιώνες. Μετά τη νίκη των ριζοσπαστικών - διαλυτικών- "εγκσυχρονιστικών" δυνάμεων, στο μεταπολεμικό κοσμοθεωρητικό πρότυπο, προστέθηκε η "οικολογική ευαισθησία", ενώ ύστερα από την κατάρρευση του "ανύπαρκτου" σοσιαλισμού της ΕΣΣΔ, προμετωπίδα των "πλανητικών" πλέον (σε επιρροή και κυριαρχία) αντιπαραδοσιακών δυνάμεων της "ισοπέδωσης" (με οδηγό τις ΗΠΑ), είναι η "πολιτική ορθότητα" (political correctness). Δηλαδή η ψυχοπνευματική και πρακτική συμμόρφωση με το κυρίαρχο Σύστημα και η εξάλειψη κάθε διαφοροποιημένου προσωπικού, εθνικού και φυλετικού στοιχείου της ανθρώπινης ύπαρξης.

Ο κορμός των διαχρονικών θεμελιωδών αντιλήψεων του κυρίαρχου Συστήματος συνίσταται από τις εξής ακόλουθες παραδοχές:

1. Ο κάθε άνθρωπος, άσχετα από φυλή, έθνος, θρησκεία ή βιολογική κατάσταση, είναι ίσος προς τους άλλους, φύσει "αγαθός" και φέρει μέσα του τις ίδιες ικανότητες και αξίες εκ γενετής.

2. Κάθε άτομο, με τη δύναμη της λογικής του μπορεί να εξελιχθεί, και να ανέλθει, ξεπερνώντας όλα τα "κατώτερα" μη - λογικά, "άλογα" στοιχεία της ανθρώπινης ύπαρξης.

3. Στα πλαίσια της μέγιστης δυνατής ανεξαρτησίας, ανεμπόδιστης έκφρασης και διευκόλυνσης των "ατομικών ελευθεριών", η λογική ξεδιπλώνει τις ενδογενείς ικανότητες των ανθρώπων, μεταπλάθοντάς τις στα ιδεώδη του "αληθούς", του "αγαθού", και του "ωραίου". Ετσι, ωριμάζει η πιό καθάρια έκφραση του συνόλου της "Ανθρωπότητας", ο "Ανθρωπισμός", μέσα στον οποίο όλα τα προσωπικά αιτήματα βρίσκουν την εκπλήρωσή τους και όλες οι ανθρώπινες εκδηλώσεις τελειοποιούνται και συνδυάζονται αρμονικά.

4. Από την λογικά πρωταρχικά οδηγείται (σποραδικά) η ζώσα ανθρωπότητα στην ίδρυση της κοινωνίας (του κράτους κλπ) και στην σύνθεση των κοινωνικών δεσμών (γλώσσα, θρησκεία κλπ). Τα πάντα είναι μέσον για την ζωή και την εξέλιξη του κάθε ενός ανθρώπου.

5. Το άτομο, βρίσκει τον ύπατο προορισμό του, την ολοκληρωτική του "τελείωση" στο πεδίο του αφηρημένου πνεύματος του "Ανθρωπισμού", που ξεπερνά τις συγκεκριμμένες ζωικές, βιοτικές πραγματικότητες.

6. Οτι προσεγγίζουν και αφομοιώνουν σ'αυτήν την πορεία "τελείωσης" τα άτομα και οι αλληλοδιάδοχες γενιές, μπορεί να μεταδοθεί στις επόμενες γενιές σαν ακέραιο κτήμα τους, μέσα από την εκπαίδευση και την μόρφωση. Μέσα απ'αυτές λοιπόν, πραγματώνεται το μεγαλύτερο μέρος της προόδου ολάκερης της "Ανθρωπότητας", ώστε τελικά θα επιτευχθεί η δική της ολοκλήρωση, η "τελείωση", η πραγμάτωση κάποιου "επίγειου παράδεισου".

Αυτό το κοσμοείδωλο, μέσα από χρονικές μεταλλαγές και τοπικές ποικιλίες, κυριάρχησε μετά από επίδραση δύο αιώνων. Μιά ιδεολογία που τοποθετεί το "κέντρο βάρους" της στην αυτονομία και αυτάρκεια των ατόμων, εδραζόμενη στην λογική. Το κυρίαρχο κοσμοείδωλο όντας πανίσχυρο στα μεταπολεμικά χρόνια και τώρα πια μεγαλοδύναμο, εκτείνεται μεταξύ δύο πόλεων: του "ατόμου" και της "Ανθρώποτητας" και θεμελιώνεται στην "καθαρή λογική", βρίσκοντας την απόλυτη του επιβεβαίωση στον αφηρημένο "πανανθρώπινο πνεύμα". Οποιο στοιχείο της ύπαρξης κείται μεταξύ της "ατομικής" και της "πανανθρώπινης" κλίμακας, είναι "αναγκαίο κακό" εν πάσει παριπτώσει δε, είναι ενα απλό "μέσου" δίχως σκοπό, μιά παροδική και ανούσια κατάσταση ή ιδιότητα.

Μέσα στην άπειρη διάσταση του Νού, βεβαίως κανένα κοσμοείδωλο δεν μπορεί να συλλάβει, ούτε καν να σχηματοποιήσει την Αλήθεια στην άμμετρη ολότητά της! Ομως το ατομιστικό κυρίαρχο κοσμοείδωλο της εποχής μας δεν έχει γνωρίσει και κατανοήσει ούτε τις ίδιες τις θεμελιώδεις προϋποθέσεις της ίδιας του της ύπαρξης, αλλά παρά ταύτα οικοδομήθηκε ολότελα αστήρικτο, στο κενό. Αυτή η ουσιώδης διαπίστωση, οδήγησε στην επαναστατική αλλαγή της κοσμοθεωρίας μας, που είναι στην ουσία μιά διεύρυνση του "κέντρου βάρους" του παλιού κοσμοειδώλου, άρα και μια εγγύτερη κίνηση προς την σχηματοποίηση και σύλληψη της ολότητας της

Αλήθειας. Για μας, η "ολότητας της ζωής του Λαού" επάγεται σαν κομβικό σημείο, σαν "χρυσή τομή" μεταξύ της Προσωπικής και πανανθρώπινης κλίμακας, όντας το πεδίο όπου εκδηλώνονται και γίνονται ορατές οι θεμελιώδεις αλήθειες της Ζωής. Αυτή μας η κοσμοθεωρητική σύλληψη, εκφράζεται σύλληψη, εκφράζεται καθοριστικά στα ακόλουθα σημεία:

1. Το άτομο δεν μορφοποιεί την κοσμοθεώρησή του μέσω της λογικής του, σύμφωνα με τις ατομικές του ροπές και προδιαθέσεις, κατόπιν αυθαιρεσίας και επιλογής. Αλλά τουναντίον όλοι μας, βρισκόμαστε κάτω από την επίδραση της ισχυρής κίνησης δυνάμεων, που υπέρκεινται η υπόκεινται του "είναι" μας και προς αυτήν την κίνηση συμμορφωνόμαστε από κοινού. Μέσα από κοινές ανάγκες αναφύονται (μοιραία) τα κοινά μας καθήκοντα. Δεν επιλέγουμε, αλλά τουναντίον είμαστε επιλεγμένοι και προορισμένοι! Βασισμένο σ'αυτήν την θεμελιώδη Αρχή, το κοσμοείδωλό μας είναι σε άμεση συνάφεια με τα καθήκοντα που απορρέουν από την Εθνολαϊκή πολιτική μας δημιουργική δράση.

2. Υπατο καθήκον μας, είναι η μορφοποίηση της Αλήθειας σε μία Λαϊκή πολιτική κοινότητα. Μέσω αυτού του καθήκοντος επανέρχεται σαν διαμορφωμένη και μορφοποιός δύναμη η κοσμοθεώρηση, μπροστά και εγγύτατα από όλες μας τις ζωντανές αλήθειες: στην πολιτική πράξη, στο είδος του κράτους που επιζητούμε, στην οικονομία, το Δίκαιο και την κοινωνική τάξη που επαγγελόμαστε. Δηλαδή η κοσμοθεώρηση, παύει να είναι ένα στοιχείο που στέκει πάνω από την Αλήθεια της καθημερινής ζωής, ένα στοιχείο πετρωμένο, άψυχο, αδρανές και νεκρό. Παύει να είναι ένα αφηρημένο και ακίνητο νοητικό κατασκεύασμα σ'ένα "ξεκομμένο" άυλο χώρο. Αντίθετα, γίνεται κινητήρια δύναμη, ζωογόνα ουσία που διαποτίζει την ζωή μας και την δράση μας. Οπότε όλες μας οι πολιτικές αναζητήσεις και εκδηλώσεις δεν αντιμετωπίζονται πλέον στα προβλήματα λογικών σκοπιμοτήτων, αλλά αποκτούν βαθύ νόημα και σταθερή κατεύθυνση, μέσα από την ενοποιό κοσμοθεωρητικό επενέργεια.

3. Η κοινότητα, η ολότητα της πολιτικής ζωής του Λαού δεν προκύπτει από την σκόπιμη σκέψη και τις λογικές απόψεις των ατόμων, αλλά είναι αρχέγονα δεδομένη, σαν μήτρα, σαν υπέδαφος απ'όπου ξεπηδά, γεννιέται η ζωή του καθενός μας, συνδεδεμένη εξ αρχής με την ζωή της κοινότητας και τελειούμενη "εν εαυτή" στην προσωπική της μοναδικότητα. Ο Νόμος της ολότητας στέκει λοιπόν οντολογικά πάνω από την προσωπική "ιδιονομία" της μονάδας.

4. Η πολιτική λαϊκή κοινότητα απλώνει τις ρίζες της ζωής σχεδόν όλων των επι μέρους στοιχείων της στο φυσικόψυχικό υπέδαφος του Αίματος και της Φυλής. Το ποτάμι του Αίματος δεν συνδέει μονάχα του σύγχρονους ζωντανούς ανθρώπους με την ολότητα, με το σύνολο του Λαού, αλλά επίσης τις επερχόμενες γεννιές, που κάθε μιά τους είναι απλά ένας χρονικός διαδοχικός κρίκος στην σύνολη αλυσίδα της φυλής.

5. Μέσα από το φυσικοψυχικό υπέδαφος του Αίματος, ξεπηδά το πεπρωμένο, οι ιστοριοπλαστικές ώσεις, ο Εθνικός χαρακτήρας και η πορεία ζωής ενός Λαού. Αυτές οι πρωτογενείς συνιστώσες ιδιότητες εκπέμπουν ειδοποιούν, νομματοδοτούν και οριοθετούν τα Ιστορικά οράματα, την Πολιτική, την Πολιτεία, την κλίμακα Αξιών το Δίκαιο, την Εκπαίδευση, την τέχνη και την επιστήμη, ολόκληρη δηλαδή την πολιτιστική και κοινωνική Δημιουργία του Λαού.

6. Το "είναι" του Λαού και το "γίγνεσθαί" του, η ζωική του ολότητα στην εξέλιξη της ιστορίας, δεν βρίσκεται ποτέ σε αδράνεια, σε "τελείωση".

Αλλά καθώς η Ζωή εκδηλώνεται στο χρόνο, ο Λαός κινείται διαγράφοντας το πεπρωμένο του, με το καθήκον να αυτοανανεώνεται διαρκώς σταθερότερα και να αναζητά έναν μεγάλο Σκοπό σ'αυτήν την ατέρμονη πορεία. Σκοπό, από τον οποίο απορρέουν καθήκοντα, δράσεις αλλά και νοήματα. Ο μετασχηματισμός των εκδηλώσεων, των διαμορφωτικών ενεργειών του Λαού μέσα στην σταθερότητα του Εθνικού και φυλετικού του χαρακτήρα αποτελεί την Ιστορία του.

7. Με κάθε νέο κτύπημα του πεπρωμένου, με κάθε αλλαγή της Ιστορίας, ο Λαός στέκει ξανά μπροστά στον θεό και επιφορτίζεται με το καθήκον μιας Νέας Δημιουργίας, από την οποία αποκτούν καινούριο νόημα και περιεχόμενη η Αλήθεια, η Ομορφιά, το Δίκαιο, η Αγάπη και η Τιμή, το Αγαθό. Ετσι, μέτρο της κλίμακας των Εθνικών και φυλετικών Αξιών γίνεται η διαμόρφωση της κοινότητας και των Ανθρώπων.

Στην νεώτερη Ιστορία, η Επανάσταση των Ιδεών μας, η "Εθνική Επανάσταση", που πραγματώθηκε στα χρόνια του Μεσοπολέμου σε διάφορες Ευρωπαϊκές Πατρίδες με ποικίλα αποτελέσματα, είναι η τελευταία και πιό νεαρή Επανάσταση της Ιστορίας. Η πραγμάτωσή της σφράγισε την κρίσιμη κοσμοθεωρητική στροφή, που γεννήθηκε από την Λευκή Φυλή και τα Εθνη της στην ιστορική διαδικασία. Αυτή η κοσμοθεωρητική στροφή γέννησε το καθεστώς της 4ης Αυγούστου, τον Εθνιοσοσιαλισμό, τον Φασισμό, τον Φαλαγγιτισμό και τους άλλου Ευρωπαϊκούς Εθνικισμούς, έθεσε δε τις βάσεις για την ανασυγκρότηση των Δυνάμεων της Παράδοσης του σήμερα και του αύριο. Σ'αυτήν την τροχιά έχουμε χρέος να πορευτούμε σ'αυτά τα "αποφασιστικά χρόνια". Είμαστε οι χαμένοι του χθές, γι'αυτό μπορούμε να είμαστε οι μόνοι Νικητές του αύριο! Γιατί συναισθανόμαστε τα οράματα, πιστεύουμε στο πεπρωμένο και αγωνιζόμαστε για το Εθνος, τον Λαό και την Φυλή μας. Για την συνέχεια της Ζωής και την Ελευθερία της εξέλιξης. Ενάντιοι στο σκοτάδι του σιωνιστικού "διαφωτισμού", φρουρός της προγονικής κληρονομιάς και αμετανόητης υπερασπιστές των ιδεών της αιώνιας ομορφιάς του Ελληνικού Κόσμου!

ΝΤΕΙΒΙΝΤ ΙΡΒΙΝΓΚ: ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΥΠΟ ΔΙΩΓΜΟΝ

Αναμφίβολα ο Αγγλος Ντέϊβιντ Ιρβινγκ είναι ο σημαντικότερος ιστορικός του αιώνα μας και ιδιαίτερα όσον αφορά την ιστορία του Β' Π.Π., καθώς και των κρίσιμων ετών που προηγήθηκαν αυτού. Οι ικανότητές του, η αντικειμενικότητα, η ευθύτητά του και η μοναδικότητά του στην χρήση αυθεντικών - και όχι κατά παραγγελία - πηγών τον κατατάσσουν, ακόμα και από τους μη προκατειλλημμένους αντιπάλους του, ως την κορυφαία ακαδημαϊκή προσωπικότητα στον τομέα του. Για σειρά δεκαετιών τα βιβλία του γίνονται best-sellers και τίτλοι όπως "Ο Πόλεμος του Χίτλερ", "Το Ιχνος της Αλεπούς", "Η καταστροφή της Δρέσδης" και "Ο Πόλεμος του Τσώρτσιλ" έχουν πουλήσει δεκάδες εκατομμυρίων αντιτύπων, παρά το ότι εκδίδονται και διανέμονται από κάθε άλλο παρά πρώτου μεγέθους εκδοτικούς οίκους κι εταιρίες. Ουσιαστικά, είναι η πληρότητα κι αυθεντικότητα της δουλειάς του αυτή που έχει μετατρέψει τον Ντέϊβιντ Ιρβινγκ σ' ένα πρόσωπο όχι απλώς ανεπιθύμητο, αλλά εχθρικό κι επικίνδυνο για το μεταπολεμικό, τυραννικό κατεστημένο.

Την άνοιξη του 1996 επρόκειτο να κυκλοφορήσει το νέο βιβλίο του "Γκαίμπελς: Οργανωτικός Νους του Γ' Ράιχ" από τον εκδοτικό οίκο "St.Martin Press". Οι έρευνες και η συγγραφή του βιβλίου διήρκεσαν αρκετά χρόνια και το αναγνωστικό κοινό - φιλικό και μη προς τον συγγραφέα - περίμενε ανυπόμονα την έκδοση αυτή. Ο εκδοτικός οίκος είχε ήδη προχωρήσει σε εκτεταμένες προετοιμασίες, είχε δώσει μεγάλη δημοσιότητα στην επερχόμενη έκδοσή του, δείγματά του είχαν σταλεί σε μεγάλα κέντρα διανομής, αλυσίδες βιβλιοπωλείων και κριτικούς Μ.Μ.Ε. και οι προ - παραγγελίες για εκατοντάδες χιλιάδες αντιτύπων είχαν αρχίσει να καταφθάνουν. Και ξαφνικά, ο εκδοτικός οίκος αναγκάζεται ν' ανακοινώσει πως δεν πρόκειται να εκδώσει το συγκεκριμένο βιβλίο. Οχι απλώς αναβάλλει επ' αόριστον την έκδοσή του, αλλά την αποκλείει παντελώς. Ο πρόεδρος των εκδόσεων, κάποιος Τόμας Τζ. ΜακΚόρμακ εκδίδει και διανέμει μια τρισέλιδη απολογία στην οποία αναμασά γελοίες δικαιολογίες (προς ...ποιούς;) του τύπου "δεν γνωρίζαμε τι περιέχεται εντός του βιβλίου του Ιρβινγκ" κλπ κλπ. Φυσικά, δεν γίνεται από κανέναν πιστευτός και, φυσικά, πολύ περισσότερο από εκείνους που τον εξανάγκασαν να προβεί στην πράξη αυτή, δηλαδή τη μη έκδοση του βιβλίου. Ο εβραίος Αμπραάμ Φόξμαν, διευθυντής του διαβόητου Σιωνιστικού "Αντι-Δυσφημιστικού Συνδέσμου" (ADL) ανακοινώνει σαφώς και με θράσος πως αυτοί οι ίδιοι αποτέλεσαν τον καθοριστικό μοχλό πίεσης επί των εκδοτών του "St. Martin Press", γεγονός το οποίο επιβεβαιώνεται πανηγυρικά και από τον επίσης εβραίο κριτικό του γνωστού "Time", έναν από τους πρώτους ανθρώπους που έλαβαν και διάβασαν ένα αντίτυπο του βιβλίου. Κρίμα που οι περισσότεροι από τους αναγνώστες του "Time" μάλλον θα στερηθούν της τύχης αυτής.

Μέσα σε μια πληθώρα μεταπολεμικών βιβλίων με θέματα συναφή με τον Δρ. Γκαίμπελς, τον πασίγνωστο κι επιδραστικότατο υπουργό του Γ' Ράιχ, ήλθε να προστεθεί κι άλλο ένα. Και λοιπόν; Ποιό το πρόβλημα λοιπόν, εάν απέναντι σε μια πληθώρα χαρτομάζας που επαναλαμβάνει παπαγαλιστί την άποψη του κυρίαρχου Συστήματος για τον Γκαίμπελς και το καθεστώς το οποίο αντιπροσώπευε, ακουστεί και μια διαφορετική; Οσο κι αν αυτός που την εκφέρει (δηλ. ο Ντέιβιντ Ιρβινγκ) θεωρείται ως ο κορυφαίος ιστορικός, όσο πειστικό κι αν είναι το βιβλίο του, όσο τεκμηριωμένες κι αν είναι οι πληροφορίες του, όσο συντριπτικά εις βάρος της κατεστημένης θεώρησης κι αν είναι τα στοιχεία του, ακόμα και ως "άγγελος" χωρίς φτερά να αναδύεται πέρα από κάθε αμφιβολία από τις 700 σελίδες του βιβλίου ο Γκαίμπελς, μπορεί να επιφέρει κάτι τέτοιο ένα τόσο σημαντικό πλήγμα στον Σιωνισμό που να ξεσηκώνει τόσον θόρυβο για την ματαίωση της έκδοσης του συγκεκριμένου βιβλίου.

Και όμως, το συγκεκριμένο βιβλίο "δεν χαρίζει κάστανα" σε κανέναν και πολύ περισσότερο στο ίδιο το αντικείμενό του, τον Δρ. Γκαίμπελς (μιλώντας πάντα μέσα στα σοβαρά ιστορικά πλαίσια). Αλλού βρίσκεται το κλειδί που οδήγησε στον εξοστρακισμό του βιβλίου αυτού, όπως παραδέχτηκε και ο προαναφερθείς εβραίος βιβλιοκριτικός του "Time". Ας ρίξουμε μια πολύ διαφωτιστική ματιά στην γνωστή εφημερίδα "Evening Standard" της 2/10/89, για να διαβάσουμε τα εξής:

"Ο πολύ γνωστός μελετητής της ιστορίας του Β' Π.Π., Ντέιβιντ Ιρβινγκ, ισχυρίζεται πως η ανακοίνωση από τη Σοβιετική Ενωση ότι είχε ανακαλύψει σαράντα έξι βιβλία που καταγράφουν ημέρα με την ημέρα τους θανάτους των τροφίμων στο Αουσβιτς, είναι μια επιπλέον απόδειξις για το ότι σχεδιασμένη μαζική εξόντωσις δεν έλαβε χώρα εκεί.

Ο συνολικός απολογισμός των θανάτων στο Αουσβιτς, σύμφωνα με το Τας, ήταν της τάξεως των 74.000 περίπου. (Αυτό ακολουθεί τη δημοσιοποίηση μιας αιφνιδιαστικής έρευνας, που ακόμα δεν έχει αντικρουσθεί από τον Φρέντερικ Λώϋχτερ, έναν αμερικανό επιστήμονα, που έχει αποδείξει πως μαζικές εκτελέσεις δι' αερίων στο Αουσβιτς ήταν τεχνικώς αδύνατες). Ο Ιρβινγ συνέχισε λέγοντας: "Δε νομίζω πως υπήρξαν τίποτα θάλαμοι αερίων ή οργανωμένο σχέδιο. Δεν είναι παρά ένας μύθος και επιτέλους αυτός ο μύθος αποσαθρώνεται".

Η θέσις αυτή του Ντέιβιντ Ιρβινγ, απόλυτα εκλογικευμένη και ιστορικώς αδιάβλητη, έχει παρουσιασθεί και σε προηγούμενα βιβλία του, έχει υποστηριχθεί από τον ίδιο με παρρησία - και ακλόνητα στοιχεία - σε ομιλίες του και - μοιραία λόγω θέματος - παρουσιάζεται και στο τωρινό του βιβλίο.

Οπως σωστά γράφει ο Α.Β. Σαερφενμπεργκ: "Μόνον οι ψεύτες και οι τύραννοι φοβούνται την Αλήθεια" και εδώ, πιστεύουμε, πως βρισκόμαστε μπροστά σε μια κλασσική τέτοια περίπτωση. Και όμως, ο Ντέιβιντ Ιρβινγ, σε καμμιά περίπτωση δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί ούτε καν φιλικώς προσκείμενος της ιδεολογίας του Εθνικοσοσιαλισμού. Θα ήταν σαν να "κατηγορούσαμε" κάποιον ευσυνείδητο ιστορικό της ζωής του Μεγάλου Αλεξάνδρου ως "βασιλόφρονα"(!) εξ' αιτίας και μόνο του ότι εμείς μπορεί να ενοχλούμασταν από ένα βιβλίο το οποίο δεν θα παρουσίαζε τον Μεγάλο Μακεδόνα ως "σφαγέα των λαών", κατά την άποψη που μπορεί να έχουμε ενστερνισθεί κι εμείς κατόπιν των συστηματικών και ύπουλων προσπαθειών του Κατεστημένου να μας πείσει περί τούτου. Βεβαίως, επάνω στο μύθο του "Ολοκαυτώματος" έχει στηρίξει, και χρωστάει, πάρα πολλά ο διεθνής Σιωνισμός, γι' αυτό και η ειδική βαρύτης οποιασδήποτε - έστω και της ελαχιστοτέρας - αμφισβητήσεώς του αντιμετωπίζεται με υστερική σκληρότητα. Οι κυβερνήσεις χωρών όπως ο Καναδάς και η Γερμανία έχουν απαγορεύσει την είσοδο του Ντέιβιντ Ιρβινγκ στις χώρες αυτές, έχουν απαγορεύσει την κυκλοφορία των βιβλίων του, αλλού δεν του επιτρέπουν να συμμετάσχει ως ομιλητής σε σεμινάρια και συγκεντρώσεις, ακόμα κι όταν αυτές οργανώνονται από εβραίους που καλούν οι ίδιοι τον γνωστό ιστορικό! Η ελευθερία της έκφρασης σε όλο της το διάτρητο, κουρελιασμένο μεγαλείο και μια κοινωνία αγελαίων καταναλωτών που είναι ελεύθεροι να ενημερώνονται γι' αυτά που το κατεστημένο έχει προαποφασίσει πως θα πρέπει - και όπως θα πρέπει - να ενημερωθούν.

Ο Ντέιβιντ Ιρβινγ όμως έχει περάσει πολλά ανάμεσα στη Σιωνιστική Σκύλλα και Χάρυβδη για να παραιτηθεί τόσο εύκολα απέναντι στα κελεύσματα των αιωνίων εχθρών της αλήθειας. Το βιβλίο αυτό ήταν - και είναι - ένα αληθινό πνευματικό του τέκνο, ένα έργο το οποίο δικαιούταν απολύτως μια ευκαιρία για να φτάσει στα χέρια εκείνων που θα μπορούσαν να το διαβάσουν κι εκτιμήσουν. Αλλωστε, σε πείσμα των καιρών, δεν καθόλου λίγοι εκείνοι που έχουν κουραστεί να εξαπατούνται από την επαναλαμβανόμενη ψευδο - ιστορία των ελεγχόμενων ψευδο - ιστορικών και αναζητούν εναλλακτικές, αντικειμενικές πηγές πληροφόρησης. Ετσι, το βιβλίο τελικώς εξεδόθη τοις εξόδοις του ιδίου του Ιρβινγκ και η διάθεση του προς το αναγνωστικό κοινό έχει ξεκινήσει, παρά τα όσα προβλήματα προσπαθεί να τους δημιουργήσει το κατεστημένο. Οι πωλήσεις κατά τις πρώτες αυτές εβδομάδες είναι κάτι παραπάνω από ικανοποιητικές, είναι εντυπωσιακές και συνεχίζονται με ανοδικό ρυθμό, παρά το γεγονός του ότι το συγκεκριμένο - όπως και τα περισσότερα από τα υπόλοιπα βιβλία του Ντέιβιντ Ιρβινγκ - δεν διατίθενται στα μεγάλα γνωστά βιβλιοπωλεία, κατόπιν, βεβαίως, των ...γνωστών άνωθεν πιέσεων.

Υπό άλλες συνθήκες το βιβλίο "Γκαίμπελς: Οργανωτικός Νους του Γ' Ράιχ" θα μπορούσε να συγκαταλέγεται στην υποχρεωτική ύλη σε κάθε Πανεπιστημιακή έδρα που ασχολείται με την ιστορία του αιώνα μας και σέβεται τον εαυτό της. Το ίδιο θα έπρεπε να ισχύει και για άλλα βιβλία του Ιρβινγ, όπως τα: "Ο Πόλεμος του Χίτλερ" και "Ο Πόλεμος του Τσώρτσιλ", το περιεχόμενο των οποίων δεν έχει τολμήσει ν' αντικρούσει - βάσει των στοιχείων πάντοτε και όχι αφορισμών - κανείς από τους έμμισθους αρμόδιους υπαλλήλους του Συστήματος που αυτοαποκαλούνται "ιστορικοί" οι οποίοι είναι απασχολημένοι με το

ν' αντιγράφουν μανιωδώς ο ένας τον άλλον. Δυστυχώς, για να μπορέσει κάποιος να μελετήσει τα βιβλία του Ντέιβιντ Ιρβινγκ θα πρέπει να γνωρίζει καλά Αγγλικά, διότι η μετάφρασίς τους στην γλώσσα μας φαντάζει όνειρο απατηλό. Ποιός εκδοτικός οίκος της ημεδαπής θα τολμούσε να κάνει ένα τέτοιο "ανοσιούργημα" την στιγμή που περιμένουν στην σειρά τα "αριστουργήματα" τόσων και τόσων συγγραφέων του τύπου Χομπσμπάουμ, Λεβί - Στρος και Βίζελ; Αφήστε που σ' ενάντια περίπτωση διάφορα μη - ελληνικά διαπλεκόμενα συμφέροντα - που είναι και του συρμού - θα φρόντιζαν στο όνομα της "ελεύθερης διακίνησης των ιδεών" να σβήσουν τον τολμηρό εκδοτικό οίκο από τον επιχειρηματικό χάρτη.

Ας είναι, όμως. Για άλλη μια φορά η δικτατορία εις βάρος του πνεύματος και της αλήθειας έδειξε πως η παντοδυναμία(;) της βασίζεται στην έλλειψη αντιδράσεως εκ μέρους μας και μόνον. Προσωπικότητες όπως ο Ντέιβιντ Ιρβινγκ και έργα όπως το εκδοθέν τελευταίο βιβλίο του για τον Γκαίμπελς, αποτελούν πολιορκητικούς κριούς που αργά, μα σταθερά, προκαλούν ανεπανόρθωτες ρωγμές στην μονολιθική Σιωνιστική απειλή."

K.R.BOLTON: "ΤΟ ΑΙΜΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΧΡΗΜΑ"

Η σύγκρουση της εποχής μας

Η έννοια του Αίματος είναι συγχρόνως έννοια μυστικιστική και κοσμική. Το Αίμα αναφέρεται στην θέση κάποιου στο Σύμπαν, στην καταγωγή του, στην θέλησή του για διαιώνιση.

Το Αίμα καθορίζει κάθε τι που είναι οργανικό, αποτελώντας τον συνεκτικό κρίκο ανάμεσα στο άτομο και στον κοσμικό τροχό της Ζωής, της αιωνιότητας. Είμαστε αυτό που είμαστε μέσα από τις επιταγές της Κληρονομιάς του Αίματος. Το άτομο στην έννοια του Αίματος είναι το άτομο της φυλής, της οικογενειακής συγγένειας. Αισθάνεται συγχρόνως ένα με τη φύση και τον εαυτό του. Αυτό είναι κάτι που βιώνεται και όχι προϊόν διανοουμενίστικης θεώρησης. Οι δύο πολιτισμικές κάστες που ενσαρκώνουν τον μυστικισμό του Αίματος στην πιο καθαρή μορφή του είναι ο αγρότης και ο αριστοκράτης. Και οι δύο αντιπροσωπεύουν το προϊόν μιας ανάπτυξης βαθειάς ριζωμένης μέσα στην φυσική τάξη πραγμάτων. Αυτοι οι δύο αντιπροσωπευτικοί τύποι είναι ο στυλοβάτης ενός πολιτισμού στο νεανικό και δυναμικό στάδιό του. Τα θεμέλια μιας υγειούς κοινωνίας είναι η διαλλεκτική σχέση γης - καλλιέργειας. Η κοινωνία είναι ένας ζωντανός οργανισμός με σύμβολα το σπαθί και το άροτρο.

Με την τεχνολογική εξέλιξη της κοινωνίας νέοι εργασιακοί διαχωρισμοί εμφανίζονται. Αναπτύσσεται η μπουρζουαζία, καθώς το χωριό μετατρέπεται σε Πόλη. Οι οικονομικές σχέσεις συνεχώς μεταβάλλονται. Η Πόλη απορροφά όλο το δυναμικό της επαρχίας, καθώς οι χωρικοί αναγκάζονται να εγκαταλείψουν τη γη τους για να ενσωματωθούν κακήν κακώς στο οικονομικό δυναμικό της πρώτης. Οι δεσμοί του Αίματος σπάνε ολοκληρωτικά και αναφύεται μια καινούργια τάξη: το προλεταριάτο.

Οι οικονομικές πλέον σχέσεις καθορίζουν το κοινωνικό γίγνεσθαι καθώς το Χρήμα αντικαθιστά ως αξία το Αίμα. Εχουμε εισχωρήσει πλέον στη φάση του "Πολιτισμού". Οι οικονομικές θεωρίες κυριαρχούνε την ίδια ώρα που ο μυστικισμός του Αίματος παύει να υφίσταται.

Ο,τι ο δυτικός πολιτισμός αποκαλεί "σοσιαλισμό" και "καπιταλισμό", δεν είναι παρά τα δύο δόγματα που συναγωνίζονται για τον έλεγχο της κοινωνίας όντας και τα δύο συγχρόνως στην υπηρεσία του χρήματος, προϊόντα μιας οικονομικής θεώρησης.

Στη θέση της φυσικής, ενστικτώδους σχέσης ανάμεσα στον αγρότη και τον αριστοκράτη έχουμε την έννοια των ανταγωνιζόμενων οικονομικών φατριών και της θεωρίας περί πάλης των τάξεων. Η ίδια η Ζωή ανάγεται πλέον σε οικονομικό φαινόμενο και η οικογένεια μετατρέπεται σε οικονομική μονάδα από δεσμό Αίματος που διασφαλίζει την κληρονομική συνέχεια.

Το κράτος φέρεται πλέον ως διαιτητής ανάμεσα στις "αντίπαλες" οικονομικές φατρίες και χάνει την οργανική του υπόσταση. Κυβερνήτης δεν είναι πλέον ο άριστος, ο ικανός αλλά ο οικονομικά ισχυρότερος που υφαρπάζει την εξουσία μέσω των οικονομικών "ανταλλαγμάτων" που προσφέρει στην εκλογική μάζα. Το κράτος μετατρέπεται σε υπηρέτη του Χρήματος και πίσω απ' αυτό στέκεται ο Τραπεζίτης καθώς το ανταλλακτικό σύστημα αντικαθίσταται από την τοκογλυφία.

Στο πολιτικό πεδίο τα συμφέροντα των αριστοκρατών και της παλιάς αρχοντικής τάξης εκπροσωπούνται απ' την συντηρητική παράταξη που αμύνεται, ενώ ο φιλελευθερισμός εκπροσωπεί την μπουρζουαζία και τους Τραπεζίτες: ένας αγώνας Αίματος - Χρήματος.

Αυτό εκδηλώθηκε στον Δυτικό Πολιτισμό κατά τη διάρκεια της Αγγλικής και Γαλλικής επανάστασης: Και οι δύο προάσπισαν τα οικονομικά συμφέροντα. Η συντηρητική παράταξη ανίκανη πλέον να αντιληφθεί τη νέα πραγματικότητα χάνει όλο και περισσότερο σε εκλογικό δυναμικό ενώ οι φυσικοί της σύμμαχοι: τεχνίτες, αγρότες, γεωκτήμονες ωθούνται προς τις τάξεις της μπουρζουαζίας και του προλεταριάτου.

Παρ' όλα αυτά η νίκη του Χρήματος κουβαλάει από φυσικού της το μικρόβιο της αυτοκαταστροφής. Ηθική του Χρήματος είναι η άρνηση της Ζωής: η ηθική του Αίματος είναι η ίδια η Ζωή. Πρόκειται για μια εφήμερη νίκη που δημιουργεί νέες κοινωνικές διαστρωματώσεις, μείωση του αγροτικού πληθυσμού, ένα νέο φαύλο κύκλο. Καθώς τα θεμέλιά της τρεκλίζουν, νέες δυνάμεις εμφανίζονται από την "απέναντι όχθη", αντικαθιστώντας την αποτυχημένη και παρωχημένη συντηρητική παράταξη και διεκδικώντας το θρόνο του νικητή. Ο Λαός απογοητευμένος από την ρηχότητα της δημοκρατίας - πλουτοκρατίας επιστρέφει στο χαμένο πνεύμα του παρελθόντος που βρίσκεται ακόμη μέσα του.

Στον Δυτικό Πολιτισμό οι πρώτες νικηφόρες τέτοιες επαναστάσεις ήταν των Φασιστών και των Εθνικοσοσιαλιστών, που απετέλεσαν την αναζωπύρωση του μυστικισμού του Αίματος. Ο αγρότης συμμάχησε με τη νέα αριστοκρατία καθώς το Αροτρο και το Σπαθί γίνανε και πάλι σύμβολα του Στρατιώτη - Γεωργού, της οργανικής λαϊκής κοινότητας.

Στην εποχή μας ο Δυτικός Πολιτισμός αγγίζει επιπλέον τα όρια της αποσύνθεσης και αυτοκαταστροφής. Η χρεωκοπημένη οικονομία καταρρέει καθώς νέες δυνάμεις αναδύονται κάτω από το λάβαρο ενός Νέου Κινήματος που είναι αιώνιο, αρχέγονο και συνεχώς ανανεώσιμο. Το Σπαθί θα υψωθεί ξανά καθώς το Αίμα θα χύνεται γονιμοποιώντας τη γη μέσα από την οποία μια νέα αρχή θα ξεκινήσει τον κοσμικό Κύκλο Ζωής - Θανάτου - Αναγέννησης.

K.B.Bolton.

(Το άρθρο πρωτοδημοσιεύθηκε στο αυστριακό περιοδικό "Aorta journal")

ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΑΓΓΛΙΑ

Ισως πλησιάζουμε επικίνδυνα στο Οργουελικό "1984". Αυτό σκεφτήκαμε, διαβάζοντας για τα νέα τεχνολογικά μέσ παρακολούθησης που άρχισε ήδη να εφαρμόζει η Scotland Yard σε ορισμένες βρεττανικές πόλεις και πρόκειται να εξαπλώσει σε όλη την χώρα μέσα στα επόμενα χρόνια, ενώ το αμερικανικό FBI ενδιαφέρθηκε επίσημα να υιοθετήσει το σύστημα αυτό για τις ΗΠΑ.

Ας δούμε όμως ορισμένα από τα (ανατριχιαστικά) νέα επιτεύγματα στην υπηρεσία του Συστηματος:

- Αναγνώριση Προσώπου μέσω Υπολογιστή (CFR), όπου μέσα σε ένα δευτερόλεπτο θα μπορούν να αναγνωρισθούν 20 άτομα μέσα από ένα πλήθος χιλιάδων και τα στοιχεία τους να βρεθούν μέσα από ένα αρχείο που θα περιλαμβάνει περισσότερες από 1 εκατομμύριο φωτογραφίες!

- Πολλές χώρες συνδέουν ήδη ηλεκτρονικά αρχεία δειγμάτων DNA (γενετικό υλικό), όπου θα διατηρούν δείγματα από άτομα με ποινικό μητρώο.

- Κάμερες στους αυτοκινητόδρομους όπου θα εντοπίζουν πλαστές πινακίδες αλλά και θα ειδοποιούν τις αρχές για το ποιός είσαι, που κατευθύνεσαι και, μέσω συστήματος CFR, ποιός είναι μαζί σου στο όχημα (πλήρη στοιχεία)!

- Μελλοντική δημιουργία μιας κοινωνίας δίχως χρήματα, όπου θα δημιουργηθούν τεράστιοι υπολογιστές με δυνατότητα αρχειοθέτησης εκατομμυρίων στοιχείων, και οι οποίοι θα καταγράφουν κάθε αγορά που κάνουμε και από ποιό μαγαζί! Θα είναι, δηλαδή, αδύνατον να κάνει κάποιος π.χ. μια χρηματική δωρεά ανώνυμη...

- Η μικρο - μηχανική (micro - engineering) και η νανο - τεχνολογία (nano technology), δίνουν την μελλοντική δυνατότητα να δημιουργηθούν πομποί παρακολούθησης μικρότεροι και από το κεφάλι μίας καρφίτσας και που θα μπορούν να τοποθετηθούν εύκολα στο δέρμα κάποιου και να παρακολουθούνται έτσι οι κινήσεις του. Γονείς, δηλαδή, θα μπορούν να τοποθετήσουν χειρουργικά στα παιδιά τους ένα τέτοιο μικροτσίπ, με το πρόσχημα να αποφύγουν απαγωγές ή εξαφανίσεις.

- Στις ΗΠΑ, μικροτσίπς χρησιμοποιούνται ήδη για να παρακολουθούν τηλεοπτικά προγράμματα, εντοπίζοντας παρακολουθούμε και τι ώρα!

Αν και, ακόμη, η χρήση τους περιορίζεται μόνο στους ανήλικους και ύστερα από έγκριση των γονέων, κανείς δεν μπορεί να αποκλείσει την φρικτή πιθανότητα να χρησιμοποιηθούν μελλοντικά από τον Μεγάλο Αδελφό (βλ. Σύστημα) για να εντοπίζει τι βιντεοταινία βλέπουμε και χιλιάδες άλλες χρήσεις...

- Δορυφόροι μπορούν ήδη να εγκαθιδρύσουν ηλεκτρονικά συστήματα για να παρακολουθούν κάθε δραστηριότητα σε οποιαδήποτε πόλη ή πλατεία.

Φανταστείτε μόνο τις προοπτικές αυτές και τι θα γίνει εάν το Σύστημα μπορέσει και τις επιβάλλει. Ας ξυπνήσουμε πριν είναι αργά!

ΗΠΑ

Ο Jeffrey Van Cleave, 19 χρονών, καταδικάσθηκε σε 8 χρόνια και 5 μήνες φυλάκιση, επειδή, ύστερα από επίθεση που δέχθηκε από συμμορία μαύρων σε ένα πάρκο, τραυμάτισε σε αυτοάμυνα έναν από αυτούς!

Το ίδιο "δικαστικό" σύστημα που άφησε ελεύθερο πριν λίγους μήνες τον δολοφόνο O.J.Simpson καταδικάζει σήμερα ένα νέο

παιδί να ζήσει τα καλύτερα χρόνια της ζωής του πίσω από τα κάγκελα κάποιας φυλακής, με όλα τα επακόλουθα που θα έχει αυτό για το μέλλον του.

Ας γίνει αυτή η είδηση ένα μάθημα για όλους μας: να μην περιμένουμε καμμια ίση μεταχείριση από το σύστημα.

Ο φυλακισμένος συναγωνιστής μας θέλει τώρα την άμεση συμπαράστασή μας. Η διεύθυνσή του, για όλους όσους θέλουν να του γράψουν και να του συμπαρασταθούν έμπρακτα είναι: Jeffrey C.Van Cleave, nr. 1073518A, Mt. Pleasant Correctional Facility, Highway 218 South, Mt. Pleasant, IA 52641, USA.

ΝΕΑ ΖΗΛΑΝΔΙΑ

Από την μακρινή αυτή Ηπειρο μας ήρθε, πριν λίγο καιρό, η ευχάριστη είδηση για την δημιουργία ενός καινούργιου κινήματος, του "National Destiny".

Πρωτοπόρος της προσπάθειας αυτής είναι ο βετεράνος Αγωνιστής Kerry Bulton (βλ. τεύχος "Χ.Α." αρ. 32). Οι σύντροφοί μας εκεί εκδίδουν ήδη ένα ενημερωτικό φυλλάδιο για τη νεολαία σε σταθερή βάση ("The Hammer"), ξεκίνησαν μαζικές διανομές ιδεολογικών προκηρύξεων και σκοπός τους είναι τώρα να απορροφήσουν μεγάλο τμήμα από τους ψηφοφόρους του "Εθνικού Μετώπου", ενός πολιτικού σχηματισμού που οι ακροδεξιές και συντηρητικές θέσεις έχουν απομακρύνει την πλειοψηφία των Νεοζηλανδών εθνικιστών.

Για όσους θέλουν να επικοινωνήσουν με το "National Destiny", η διεύθυνσή τους είναι: P.O. Box 1627, Parapaumu Beach, New Zealand.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Στις 22 Αυγούστου ο 43χρονος Γκέρχαρντ Λάουκ κατεδικάσθη από τα ανδρείκελα της Βόννης σε 4ετή φυλάκιση για τις δραστηριότητές του ως ηγέτης του NSDAP/AO.

Ο προπαγανδιστικός αυτός Εθνικοσοσιαλιστικός Οργανισμός έχει έδρα το Λίνκολν της πολιτείας Νεμπράσκα των ΗΠΑ και οι δραστηριότητές του είναι απολύτως νόμιμες εκεί. Λειτουργεί δε για πάνω από 20 χρόνια.

Σε μια επίσκεψή του στη Δανία τον Μάρτιο του '95, ο Γκ.Λάουκ συνελήφθη από τις αστυνομικές αρχές χωρίς συγκεκριμένο λόγο και κατόπιν - πέρα από κάθε έννοια δικαίου και λογικής παραδόθηκε στην κυβέρνηση της Γερμανίας.

Είναι γνωστός ο ρόλος που έπαιζαν εδώ επί των κυβερνήσεων των δύο αυτών χωρών και κυρίως της Δανίας, διάφοροι ισχυροί κύκλοι του κατεστημένου απόλυτα ελεγχόμενοι από τους Σιωνιστές.

Ο Λάουκ θα δικαζόταν για απολύτως νόμιμες διαστηριότητές του επί Αμερικανικού εδάφους, που όμως θεωρούνται παράνομες στην Γερμανία (όπου η κατοχή ενός Εθνικοσοσιαλιστικού αυτοκόλλητου επισύρει ποινή βαρυτέρα της παράνομης κατοχής πολυβόλου(!!!), και αυτό είναι 100% αλήθεια).

Δηλαδή κατ' αντιστοιχία η Αγγλική κυβέρνηση θα μπορεί να επιβάλλει πρόστιμο σε όποιον Ελληνα οδηγεί στο δεξιό μέρος του δρόμου στην Ελλάδα, κάτι το οποίο μπορεί μεν να είναι νόμιμο στην Ελλάδα, αλλά όχι και στην Αγγλία!!!

Παρ' ότι ο Γκέρχαρντ Λάουκ είναι πολίτης των ΗΠΑ, οι αρμόδιες υπηρεσίες της χώρας αυτής θεωρούνται από τις κύριες υπευθύνους της όλης σκευωρίας κατά του Γκ.Λάουκ.

Χαρακτηριστικά ο πρεσβευτής των ΗΠΑ στη Γερμανία ανακοίνωσε δημοσίως και με ικανοποίηση πως δεν θα έπραττε το παραμικρό - όπως θα όφειλε για να προστατεύσει έναν πολίτη της χώρας του - προς όφελος του Γκέρχαρντ Λάουκ.

Η κυβέρνηση της Βόννης διεξήγαγε την δίκη - παρωδία στο κόκκινο Αμβούργο για να ελαχιστοποιήσει τις όποιες αντιδράσεις και περιόρισε τις "κατηγορίες" της στις απολύτως βασικές, ούτως ώστε να ξεμπερδεύει το ταχύτερο δυνατόν με την υπόθεση αυτή.

Καθ' όλη τη διάρκεια της αδίκου προφυ-

λακίσεως και της "δίκης" του, ο Λάουκ διέθετε ακλόνητο ηθικό και άψογη συμπεριφορά.

Με την ανακοίνωση της αποφάσεως παρέμεινε τελείως ήρεμος και καθώς τα μαντρόσκυλα του κράτους ετοιμάζονταν να τον οδηγήσουν εκτός της αιθούσης κατόρθωσε να τους ξεφύγει και στρεφόμενος προς τους δημοσιογράφους να εξαπολύσει τους μύδρους του κατά του "δικαστηρίου" (ο κύριος Λάουκ γνωρίζει άπταιστα Γερμανικά). Κατά την απομάκρυνσή του φώναξε: "Ο Αγώνας θα συνεχιστεί".

Ο Γκέρχαρντ Λάουκ είχε ήδη συμπληρώσει χρόνο προφυλακίσεως 15 μηνών στις 22 Αυγούστου, ο οποίος θα πρέπει ν' αφαιρεθεί από το σύνολο της ποινής του.

Ο δικηγόρος του κ.Χανς Οττο Ζινγκ ανακοίνωσε ότι θα εφεσιβάλλει την απόφαση του δικαστηρίου, διότι ο πελάτης του δεν έχει διαπράξει τίποτα το οποίο θα μπορούσε να θεωρηθεί ως παραβίασις κάποιου Γερμανικού(;) "νόμου".

Βεβαίως, ο οργανισμός του NSDAP/AO συνεχίζει ακόμα πιο αποφασισμένος τις δραστηριότητές του.

ΓΑΛΛΙΑ

Στις 22 Οκτωβρίου στο Παρίσι κατεδικάσθη σε πρόστιμο 5.000 γαλλικών φράγκων ο δικηγόρος του διάσημου αναθεωρητή ιστορικού καθηγητού Δρος Ρομπέρ Φωρισσόν, ο κύριος Ερικ Ντελκρουά.

"Εγκλημά" του ήταν η κυκλοφορία του βιβλίου του: "Η Αστυνομία Σκέψης κατά του Αναθεωρητισμού".

Αν και σύμφωνα με τα γαλλικά δεδομένα το πρόστιμο δεν είναι ιδιαίτερα βαρύ, οι επιπτώσεις που προβλέπεται να έχει αυτή η απόφαση του δικαστηρίου επί της σταδιοδρομίας του κυρίου Ντελακρουά είναι σοβαρές.

Στην απόφασή της η κυρία Μαρτίν Ρακτ - Μαντού που προήδρευσε του δικαστηρίου δεν έλαβε υπ' όψιν της κάποια από τα σοβαρότερα επιχειρήματα και αποδεικτικά στοιχεία του κατηγορουμένου.

Η καταδίκη αυτή του κυρίου Ντελκρουά γίνεται πια σκανδαλώδης, αφού ο κατηγορούμενος είχε ορθώς επικαλεσθεί δύο μεγάλα, πρόσφατα άρθρα δημοσιευμένα από τον αριστεριστή, αντι - αναθεωρητιστή ιστορικό Ζακ Ραϊνάκ στα οποία δηλωνόταν πως, δυστυχώς, πρέπει να γίνει παράδεκτό πως τελικώς δεν υπάρχει η παραμικρή απόδειξις για την ύπαρξη θαλάμων αερίων στα γερμανικά στρατόπεδα συγκεντρώσεως κατά την περίοδο του Β' Π.Π.

Η περίεργη λύση που δίνει σ' αυτό το καθόλου "βολικό" πρόβλημα ο Ραϊνάκ είναι πως θα πρέπει να γίνει οργανωμένη προσπάθεια για να βρεθούν αποδείξεις πως η μη-ύπαρξις αυτών των διαβόητων θαλάμων αερίων είναι αδύνατη!!!

Η αντίδρασις του κυρίου Ντελκρουά, όπως αναφέρθηκε από τα μ.μ.ε. ήταν η ακόλουθη: "Είναι περίπου όπως η Λεγεώνα Τιμής, και μάλιστα μιας πραγματικής τέτοιας, αφού το γεγονός του να είσαι θύμα ενός εγκλήματος σκέψης για το ότι εκφράζεις την άποψή σου φαίνεται αναμφιβόλως ως κάτι το εξαιρετικά τιμημένο. Οσο για μένα, νοιώθω υπερήφανος. Οσο για τη δικαιοσύνη της χώρας μου, νοιώθω λιγότερο υπερήφανος".

Η επόμενη δίκη του Δρος Φωρισσόν - η δεκάτη όσον αφορά κάποιο θέμα αναθεωρητισμού! - θα γίνει στο Παρίσι στις 15 Νοεμβρίου.

Το σύστημα έχει προσπαθήσει με ποικίλους τρόπους να φιμώσει τον ακούραστο και γενναίο καθηγητή, συμπεριλαμβανομένης και μιας τρομοκρατικής επίθεσης εναντίον του από Σιωνιστές παρακρατικούς, που τον άφησαν σοβαρά τραυματισμένο.

Ωστόσο, ο Δρ. Φωρισσόν κάθε άλλο παρά διατεθειμένος να εγκαταλείψει τον αγώνα του για την ιστορική αλήθεια, φαίνεται. Ελπίζουμε πως θα φύγει και από αυτήν την δίκη ακόμα πιο ισχυρός.

Fritt Forum

NORSK BLAD (ISSN: 0803-7450)

Eksklusiv reportasje;

NR. 7/8, 1996

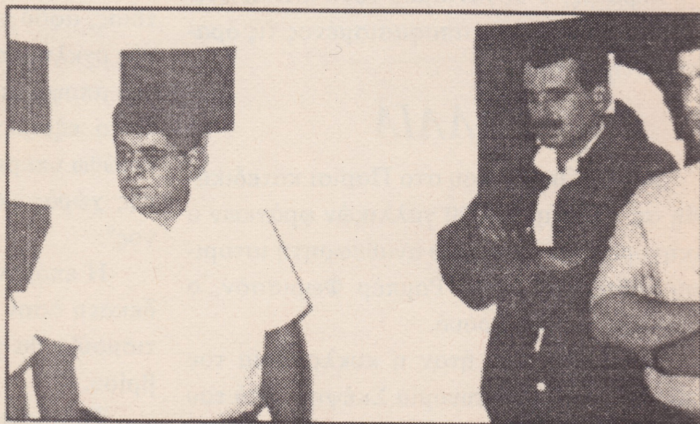
GRESKE NASJONALISTER

HELLAS (FF/NB): I dette nummeret presenterer vi en eksklusiv reportasje fra Hellas for våre lesere.

Den radikale nasjonalistorganisasjonen Golden Dawn ledes av N. Mihaloliakos (bildet), og har stor fremgang i Hellas for tiden. Organisasjonen har kontorer i de største byene i landet, og arbeider seriøst for å delta i nasjonale valg.

FF/NB har intervjuet en ledende medlem i Athen om aktiviteten...

SIDE 10

NORHAT

OSLO (Ung-Spalten): Det nye og nasjonalistiske rockebandet NORHAT fra Norge er snart plateaktuelle. Ung-Spalten har tatt en prat med gutta i skinhead-bandet.

NORHAT sier bl.a. til Ung-Spalten at de er nasjonalister og at de gjennom musikken forsøker å få fram hatet mot forræderne og kjærligheten til vårt land...

SIDE 13

UAVHENGIG MÅNEDSMAGASIN – LØSSALG Kr. 20,-